

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 134

פרשת נח

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

גלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דערתיך
לאתגליא
לערתיך לבא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האודות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

המכתה

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 134

פרשת נח

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

גלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דערתיך
לאתגליא
לערתיך לבא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האזרות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרִשְׁתַּת נח

– פְּלִיּוֹת פְּרִשְׁתַּת נח –

א.

(ספר-המדות, קלפה ח"א י)

סְגָלָה לְהַבְרִיחַ רוּחַ הַטְּמָאָה – לְקָרוֹת
"פְּרִשְׁתַּת נח".

דְּלֵעָלָא' – וְנִתְחַבְּקִין וְנִתְאַחֲדִים יַחַד הָרוּחַ
דְּלִתְתָא', עִם הָרוּחַ דְּלֵעָלָא', כִּי בְּאִמַּת
שְׁנִיָּהֶם אַחַד.

וְתַכְּף כְּשֶׁנִּתְגַּלִּין זֶה לָזֶה, נִתְאַחֲדִין מְאֹד
בְּאַחֲדוּת גְּדוֹלָה.

וּמַחְמַת שְׁהָרוּחַ דְּלֵעָלָא' אֵינּוּ יָכוֹל לְהִיזֵת
בְּזֶה הָעוֹלָם, עַל־כֵּן נִסְתַּלַּק
לְעָלָא'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִסְתַּלַּק הַצַּדִּיק – כִּי
כְּשֶׁנִּסְתַּלַּק לְמַעַלְהָ הָרוּחַ
הַנִּזְלָה, נִסְתַּלַּק עִמּוֹ הָרוּחַ דְּלִתְתָא', מַחְמַת
שְׁנִתְאַחֲדוּ מְאֹד בְּאַחֲדוּת גְּדוֹלָה כַּנִּזְכָּר.

וְעַל־כֵּן הוּא דָּבָר גְּדוֹל מְאֹד, לְהִיזֵת
בְּשַׁעַת הַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק, אֲפֹלוּ
מִי שְׂאֵינּוּ תַלְמִידוֹ – כִּי מַחְמַת שְׂאֵז יוֹרֵד
וְנִתְגַּלֶּה לְמִטָּה הָרוּחַ דְּלֵעָלָא', נִמְצָא:
שְׁנִתְגַּלֶּה אֵז 'הָאָרֶה גְּדוֹלָה מְאֹד'.

עַל־כֵּן הוּא טוֹבָה גְּדוֹלָה לְכָל מִי שְׁנִמְצָא
אֵז שָׂם, וְהוּא טוֹבָה לָהֶם לְאָרִיכַת־
יָמִים.

אֲבָל לְהַתְלַמְּדִים מִגִּיעַ הָאָרֶה גְּדוֹלָה
מְאֹד אֵז בְּיוֹתֵר – כִּי מַחְמַת שְׁהֵם
תְּלוּיִין בְּהַצַּדִּיק, וְיוֹנְקִים מִשָּׂרֵשׁ אַחַד, נִמְצָא:
שְׂזֵה ה'חִיּוֹת דְּלֵעָלָא', הוּא חִיּוֹתָם מִמֶּשׁ –
וְנִתְאַחֲדִים וְנִתְחַבְּקִים גַּם־כֵּן עִם זֶה הָרוּחַ,
בְּאַחֲדוּת גְּדוֹלָה – כִּי הוּא רוּחָם וְחִיּוֹתָם מִמֶּשׁ.
וְעַל־יְדֵי־זֶה אִם זוֹכֵה, יָכוֹל לְקַבֵּל "כִּי שְׁנִים"
(דְּבָרִים כ"א, יז; מְלָכִים ב, ט).

"אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נח, נח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה
בְּדֹרְתּוֹ, אֵת הָאֱלֹקִים הִתְהַלֵּךְ נח. וַיּוֹלַד נח
שְׁלֹשָׁה בָנִים, אֵת שֵׁם אֵת חָם וְאֵת יֶפֶת"
(בְּרֵאשִׁית ו, ט"ז)

"עַקֵּר תוֹלְדוֹתֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים מֵעֵשִׂים־טוֹבִים"
(רש"י; בְּרֵאשִׁית דְּבָרָה ל, ו; תַּנְחומָא נח ב)

ב.

(ח"א סו, א)

יֵישׁ לְהַצַּדִּיק בְּחִינַת 'שְׁנֵי רוּחוֹת': רוּחַ
לְעָלָא', רוּחַ לְתַתָּא'.

כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נח
נח" – נח לְעָלָא', נח לְתַתָּא'.

כְּמוֹ שְׂכַתּוּב בְּזֵהָר (נח נט): עַל פְּסוּק זֶה:
"לָמָּה נח תָּרִי זְמַנָּא? – אֵלָּא כָּל צַדִּיק
וְצַדִּיק דִּי בְּעָלְמָא, אֵית לֵה תְרִין רוּחִין:
'רוּחָא חַד בְּעָלְמָא דִּין', וְרוּחָא חַד בְּעָלְמָא
דְּאֵתִי, וְהַכִּי תִשְׁכַּח בְּכַלְהוּ צַדִּיקִי!" – דְּהֵינּוּ:
שְׁיֵשׁ לוֹ בְּחִינַת: 'חִיּוֹת לְמַעַלְה', וְחִיּוֹת
לְמַטָּה'.

וְהָרוּחַ וְהַחִיּוֹת שְׁלַמְעָלָה, גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד.
וּבְשַׁעַת הַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק – יוֹרֵד וּבָא
לְמִטָּה בְּחִינַת 'הָרוּחַ וְהַחִיּוֹת

ג.

(ח"ב ד, ב)

כָּל מֵה שְׂרוּצִין לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֲבָדָא
בְּעִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, בְּמַה קָלִין שֶׁל אוֹי
וְאָבוֹי, וְכַמָּה גְּנִיחוֹת, וְכַמָּה כְּפִילוֹת, וְכַמָּה
הַטְּיוֹת, הֵינּוּ תְּנוּעוֹת מְשֻׁנוֹת שְׁעוֹשִׁין יִרְאֵי-
הַשֵּׁם בְּעִבּוּדָתָם, צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת קִדְּם
שְׁעוֹשִׁין אֵיזָה עֲבָדָא.

וְעֵקֶר ב'הִתְחַלָּה' - שְׂאֵז קָשָׁה מְאֹד, כִּי
"כָּל הִתְחַלּוֹת קִשּׁוֹת" (מְכִילְתָּא יִתְרוֹ,
'בַּחֲדָשׁ' ב; רַש"י שְׁמוֹת יט, ה), וְצָרִיכִין בְּמַה קָלִין
וְכַמָּה גְּנִיחוֹת וְכוּ' קִדְּם שְׁמֵת־חִילְיָן אֵיזָהוּ
הִתְחַלָּה.

וְגַם אַחֲר־כֵּן אֵינּוּ בָּא בְּנִקְלָא, וְצָרִיכִין בְּמַה
יְגִיעוֹת וְתְנוּעוֹת קִדְּם שְׂזוּכִין לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֲבָדָא שְׂיִהְיֶה לָּהּ 'הַדּוֹר'.

אֲךָ הִתְחַלָּה קָשָׁה מְאֹד, כִּי "עֵקֶר
תּוֹלְדוֹתֵיהֶן שֶׁל צְדִיקִים מַעֲשִׂים-

טוֹבִים" (רַש"י בְּרֵאשִׁית ו, ט; בְּרֵאשִׁית-דָּבָר ל, ו;
תְּנַחֲמָא נַח ב) - נִמְצָא: שְׁהַמְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים-
טוֹבִים וְכָל עִבּוּדֵי-הַשֵּׁם, הֵם בְּחִינַת
'הוֹלְדָה', וְקִדְּם ה'הוֹלְדָה', בְּמַה קָלִין וְכַמָּה
חֲבָלִים וְצִירִים יֵשׁ לְהוֹלְדָת קִדְּם שְׁמוֹלְדָת
הַהוֹלְדָה, וּבְפָרֵט 'מִבְּפִירָה', דְּהֵינּוּ הוֹלְדָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל אִשָּׁה, שְׂאֵז קָשָׁה עָלֶיהָ מְאֹד
וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן קִדְּם כָּל מְצוּהָ וְעִבּוּדָה - טוֹב לָתֵן
צְדָקָה, כְּדֵי לְהִרְחִיב פֶּתַח
הַקִּדְּשָׁה שְׂצָרִיף לַעֲשׂוֹת בְּעִבּוּדָתוֹ, וְלֹא יִהְיֶה
קָשָׁה וְכַבֵּד עָלָיו כָּל-כֵּן לְכַנֵּס בָּהֶם. וְצְדָקָה'
הִיא תְּמִיד 'הִתְחַלָּה', בְּבְחִינַת (דְּבָרִים טו, ח):
"פֶּתַח תִּפְתַּח" - וְהִיא מִרְחֶבֶת כָּל הַפְּתָחִים
שֶׁל הַקִּדְּשָׁה - שְׂאֵפְלוּ כְּשִׂישׁ פֶּתַח וְהִתְחַלָּה,
הַצְּדָקָה פּוֹתַחַת יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וּמִרְחֶבֶת הַפֶּתַח
יוֹתֵר.

ד.

(ח"ב סז)

וְזֶה בְּחִינַת 'הַסֵּפֶד עַל סְלוּק הַצְּדִיק'. כִּי
"בְּרֵאשִׁית" (בְּרֵאשִׁית א, א), הוּא הַסֵּפֶד
עַל "נַח" - הֵינּוּ: מֵאֲמַר הַנ"ל עַל 'בְּרֵאשִׁית'
[לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן ח"ב סז - וְהוּא הַסֵּפֶד עַל הַרְבֵּי-הַקְּדוּשׁ
מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב זַצ"ל שְׁנִסְתַּלַּק אַז (שִׁיחוֹת הַר"ן קצו; ח"י
מוֹהֲר"ן מה; נט; ימי מוֹהֲרַנְ"ת ח"א לט)], הוּא הַסֵּפֶד
עַל 'סְלוּק הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נַח'! - כִּי
שֵׁם נֶאֱמַר: מִבְּחִינַת ה'הַעֲלָמָה' שְׁנִסְתַּלַּק
וְנִתְעַלַּם הַצְּדִיק שֶׁהוּא ה'פֶּאֶר שֶׁל יִשְׂרָאֵל'
וְכוּ'.

וְהֵנָּה: לְהַצְּדִיק שְׁנִסְתַּלַּק - אֵין לוֹ הַפֵּסֶד
כָּלֵל בְּמַה שְׁנַעֲלָם וְנִסְתַּלַּק, כִּי אִם
נִתְעַלַּם וְנִסְתַּלַּק מִפֶּאֶר, הוּא גְּדוֹל וּמִפֶּאֶר
שֵׁם בְּעוֹלָם-הַבָּא, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֵת
הָאֱלֹקִים הִתְחַלַּף נַח".

ה.

(אָבֵל עַל הַדּוֹר יְתוּם שְׁנִשְׂאָרוֹ, וְעַל הַתּוֹלְדוֹת
דְּהֵינּוּ הַבָּנִים שְׁנִשְׂאָרוֹ)

הוּא רַחֲמָנוּת גְּדוֹל מְאֹד - וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר
בְּמִקּוֹנֵן (שָׁם): "אֵלֶּה תּוֹלְדַת נַח" -
בְּמִקּוֹנֵן וְאוֹמֵר: "אֵלֶּה הֵם הַתּוֹלְדוֹת וְהַבָּנִים
שֶׁל הַצְּדִיק, בְּחִינַת נַח, שְׁנִסְתַּלַּק, וְאֵלֶּה הֵם
הַתּוֹלְדוֹת הַיְתוּמִים שְׁנִשְׂאָרוֹ".

כִּי דַע: שְׁכָל ה'דְּרוֹת' כָּלֵם - נִמְשָׁכִין מִן
הַצְּדִיק שֶׁהוּא ה'רֵאשׁ', בְּחִינַת 'רֵאשׁ'-
בֵּית, בְּחִינַת ה'בְּעַל-הַבַּיִת' שֶׁל הָעוֹלָם,
בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה מֵא, ד): "קִרְא הַדְּרוֹת מֵרֵאשׁ" -
שְׁכָל ה'דְּרוֹת' נִמְשָׁכִין מִן ה'רֵאשׁ', דְּהֵינּוּ
הַצְּדִיק הַנ"ל.

וְאֵזִי יֵשׁ בְּחִינַת 'רֵאשׁ', וְיֵשׁ בְּחִינַת 'בֵּית'.
וְאֵזִי כְּלָנוּ כָּל בְּנֵי הַדּוֹר, כָּלֵם בְּחִינַת
'בְּנֵי-בֵּית'.

"כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכֹו" (בראשית ו, יב)

ו.

(ח"א לא, ד)

הִיְסוּרִים שִׁישׁ לְאָדָם בְּדַרְכֵים, הִיא בְּסִפְתָּ גִלְגָּלִי הָרָקִיעַ וְכוּ, וְהַכֹּל תְּלוּי בְּבְרִית וְכוּ, בְּבַחֲיִנוֹת (יְרַמְיָה לֵג, כח): "אִם לֹא בְרִיתִי וְכוּ."

וְזָהוּ: "כָּל הַדְּרָכִים בַּחֲזֶקֶת סִפְנָה" (ירושלמי בְּרִכּוֹת פ"ד, קהלת רבָּה ג, ג), בְּבַחֲיִנוֹת (בְּמִדְבָר כב, ל): "הַהֶסְכֵּן הַסִּפְנָתִי" (עין סְנַהֲדְרִין קח: שְׁעִשָּׂה מִעֲשֵׂה אִישׁוֹת), הִיְנוּ: שְׁה'דָרָךְ' תְּלוּי ב'שְׁמִירַת-הַבְּרִית'.

וּבְשִׁבְלֵי־זָה (יבמות סב:): "חֵיב אָדָם לִפְקֹד אֶת אִשְׁתּוֹ קֹדֶם שֶׁיֵּצֵא לְדָרוֹךְ" - פְּדֵי שְׂלֹא יִהְיֶה בְּבַחֲיִנוֹת (בראשית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרֹכֹו" - הִיְנוּ: שְׁעֵל־יָדֵי 'שְׁמִירַת הַבְּרִית', לֹא יִהְיֶה לוֹ צַעַר בְּדָרוֹךְ'.

ז.

(ח"א ט, ב; ח"א קיב)

"דָרָךְ בּוֹכֵב מִיַּעֲקֹב, וְקָם שָׁבַט מִיִּשְׂרָאֵל" (בְּמִדְבָר כד, יז). כְּשִׁשְׁבַט מִיִּשְׂרָאֵל' עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, עֲלֵי־יָדֵי־זָה מְעוֹרֵר 'בּוֹכֵב, וְה'בּוֹכֵב' דוֹרָךְ וּמִכָּה הַדְּבָרִים שֶׁיִּגְדְּלוּ (בראשית רבָּה י, ז). 'וְקָם' - "אֵין עֲמִידָה אֶלָּא תְּפִלָּה" (בְּרִכּוֹת ו: כו:).

וְהִיְנוּ: 'שָׁבַט מִיִּשְׂרָאֵל' - שְׁצַרִיךְ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ לְשַׁעַר שְׁבַטוֹ, כִּי אִם יִגְיעַ לְשַׁעַר שְׁבַט אַחַר לֹא יוֹכֵל לְעֹלוֹת. וְהִיְנוּ: דָרָךְ 'בּוֹכֵב' מִיַּעֲקֹב' בְּנִ"ל.

ו"בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּתְּפִלָּתָם גּוֹרְמִים זְוֹנָא דְקַדְשָׁא־בְּרִיךְ־הוּא

וּשְׁכִינְתָּהּ" (זהר; פְּרִיעֲצִי־סִיִּים קְרִיאַת־שְׁמַע פ"ד;

וְזָהוּ: "אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ" - הִיְנוּ: בְּמִקּוֹנֵן עַל הַתּוֹלְדוֹת שְׁנַשְׂאָרוֹ, בְּנִ"ל.

וְזָהוּ: "נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה" - הִיְנוּ: שְׁהָיָה וְנִסְתַּלַּק וְכוּ, בְּנִ"ל.

וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ" - שְׁכָּל ה'תּוֹלְדוֹת', דְּהִיְנוּ ה'דְּרוֹת' - כָּלֶם נִמְשָׁכִין מִן 'נֹחַ', שֶׁהוּא בַּחֲיִנְתָּ ה'צַדִּיק', בַּחֲיִנְתָּ ה'רֹאשׁ', בַּחֲיִנְתָּ: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מִרֹאשׁ".

וְדַע: שְׁגַם ה'הַדּוֹר הָאֲתָרוּג' נִמְשָׁךְ מִן ה'רֹאשׁ' הַנִּ"ל. וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "קוֹרָא הַדְּרוֹת מִרֹאשׁ" - בַּחֲיִנְתָּ ה'הַדּוֹר הָאֲתָרוּג', שֶׁנִּמְשָׁךְ גַּם־כֵּן מִה'רֹאשׁ' הַנִּ"ל, דְּהִיְנוּ הַצַּדִּיק הַנִּ"ל שֶׁהוּא ה'רֹאשׁ' וְה'פֶּאֶר' וְה'הַדּוֹר' שֶׁל הַעוֹלָם.

וְהִנֵּה: עֵקֶר ה'הַדּוֹר' הֵם 'יִשְׂרָאֵל', כִּי אִתִּי עַל־פִּי שְׁגַם 'חָם וְיִפֶּת' הֵם 'תּוֹלְדוֹת נֹחַ', אִתִּי־עַל־פִּי־כֵן עֵקֶר ה'הַדּוֹר' הֵם 'יִשְׂרָאֵל' שְׁבָאִים מ'בְּנֵי שָׁם'.

וְזָה בַּחֲיִנְתָּ: "הַדּוֹר מְצוּה עַד שְׁלִישׁ" (בְּבֹא־קַמָּא ט: שְׁלַח־עֲרוּךְ אוֹרְחֵי־חַיִּים תְּרַנּוּ, א) - זָה בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם', שֶׁהוּא ה'שְׁלִישׁ' מ'שְׁלֹשָׁה בְּנֵי נֹחַ' (וְעַזְו בְּסִנְהֲדְרִין קיא. מַה שְׁדָרְשׁוּ עַל פְּסוּק (זְכַרְיָה יג, ח): "וְהַשְּׁלִישִׁית יוֹתֵר בָּהּ" - שְׁלִישִׁי שֶׁל נֹחַ, שְׁלִישִׁי שֶׁל שָׁם), שֶׁהוּא עֵקֶר ה'הַדּוֹר' וְה'פֶּאֶר' בְּנִ"ל.

וְהוּא בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם', 'שָׁם' דִּיקָא, בַּחֲיִנְתָּ 'שָׁם' הַקַּדְשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲיִנְתָּ 'פֶּאֶר' וְהַדּוֹר' (כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר שָׁם בַּהַתּוֹרָה).

שערה הפונות שבת; הקדמה; ועוד) - ובזה נעשה 'זיוג' למעלה - ו'דרך' הוא בחינות 'זיוג', מלשון (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו".

ת.

(ח"ב פז)

סוד 'פונות אלול', הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז - שער רוח הקדש מד. שער היחודים פ"י; סדור הארץ ל אלול) - להאיר בחינת 'דרך' ב'ים', ו'דרך' זה נפתח ב'חדש אלול'.

ועקר 'פגם הברית' הוא בבחינת 'דרך' הזה, שלא האיר ה'דרך' ב'ים' וכו', בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי "אשה נקראת דרך" (קדושין ב:), ויש 'דרך' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דרך אשה מנאפת".

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

ט.

(ח"א לח, ב'ד'ז'בסוף)

בשפוגמין ה'דבור' - אז על ידי הפגם, נעשה מ'רוח פיו', רוח סערה' וכו'. וזה בחינת (תהלים קמח, ח): "רוח סערה עשה דברו" - שעושים ומתקנים ה'דבור', ומעלים אותו מבחינת רוח סערה'.

ו'רוח סערה' הזה - הוא מקטרג הגדול, שממנו באים כל הקטרוגים והנסיגנות. והוא "אחר הדברים" (בראשית כב, א; זחר וירא קיט:), שהוא יונק מהדבור, כשמוצא פתח לינק וכו', והוא 'מסער' גופה דבר-נש'.

וכל המלשינות והרעות שדוברים על אדם, בא מ'רוח סערה', מ'אחר הדברים' הזה, כי הוא בחינת (בראשית ו, יג): "קץ כל בשר" - שעושה 'קץ' וסוף ל'כל בשר'.

ובני אדם שדנים כל אדם לכף חובה, וחוקרים תמיד על חובות בני אדם, הם מבחינת "קץ כל בשר", כמו שכתוב (איוב כח, ג): "קץ שם לחשד ולכל תכלית הוא חוקר" (זחר נח סג. מקץ קצג. זחר חדש נח כו.) - שהוא חוקר תמיד לעשות תכלית וכליון לכל דבר, ולעזר דין ולהלשין ולקטרג וכו'.

וצריך כל אדם לראות, לאכפא סטרא ד"קץ כל בשר", תחת הדבור של הקדשה וכו'. וכשהוא פופף את רוחו סערה, דהינו: שהוא נוטל ממנו כל הדבורים שנפלו לתוכו, אז: "יקם סערה לדממה" (תהלים קז, כט).

ו'תקון הדבור': הוא על ידי התורה שלומדין בצר לאדם, בענינות ובדחקות, שהוא בחינת לילה, שאז שלטנותא ד"קץ כל בשר". כמו שכתוב (איוב שם): "קץ שם לחשד", וכתוב (בראשית א, ח): "ולחשד קרא לילה" - אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על הדבור, ואז הדבור יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש ברוך הוא וכו', ואז: "ברן יחד פוכבי בקר" (איוב לח, ז).

וצריך כל אדם להמשיך קדשת שבת, לקדש ימי החל וכו'. ולפי הקדשה שמקדש ימי החל, פן נדחה זממת הנחש, "קץ כל בשר", שהוא בחינת רוח סערה, ועל ידי זה עולה הדבור.

"קנים תעשה את התבה" (בראשית ו, יד)

י
(ח"א יד, ח"ט)

בְּשֵׁשׁ שָׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ, אֲזִי יָכוֹל
לְהִתְפַּלֵּל וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי תְּפִלָּה,
זוֹכָה לְשָׁלוֹם הַכִּלְיוֹ, הֵינּוּ שְׁלֹמוֹת
הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וְזֶה (בראשית ו, יד): "קנים תעשה לתבה".
אֵיחָא בְּמִדְרַשׁ (בראשית-רבה לא, ט): "מה
קנים מטהרין את המצרע, אף תבתך
מטהרתך".

ה'מצרע' - זה: "נרגן מפריד אלוף" (משלי
טז, כח), ומפריד בין איש
ואשתו, ועל-ידי-זה: "בדד ישב" (ויקרא יג, מו;
ערכין טז): וקנים מטהרים אותו.

"אף תבתך", הינו: תבת התפלה -
מתקנין ה'מחלקת', ועושה שלום
הכפלי, שלום בכל העולמות. וזה:
"שמימין התפלה, בשלום" (במדבר-רבה כא,
א).

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה
מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים
שנים ושלשים תעשה" (בראשית ו, טז)

"יש-אומרים: חלון. ויש-אומרים: אבן טובה'
המאירה להם" (רש"י, בראשית-רבה לא, יא)

יא

(ח"א ט, ג; ח"א קיב)

הנה ידוע פי: "סביב רשעים יתהלכון"
(תהלים יב, ט), פי הסטרא-אחרא
מסבבת הקדשה, ובפרט מי שכבר נמשך
אחר עברות ונמשך אחר הסטרא-אחרא חס-

וְזֶה (תגובה יב): "תניא רבי יוסי אומר: אוי
להם לבריות, רואים ואינם יודעים
מה רואים, הארץ עומדת על עמודים,
ועמודים על המים, ומים על ההרים, והרים
על הרוח, ורוח על סערה, וסערה על זרועו
של הקדוש-ברוך-הוא".

"ורוח על סערה" - הינו: שבחינת קץ
כל בשר, הוא בחינת "אחר
הדברים", הוא יונק מהדבור, ונעשה רוח
סערה בנ"ל.

"וסערה על זרועו של הקדוש-ברוך-
הוא" - פי הבריות צריכין ל"קץ
כל בשר", כמו שאמרו (בראשית-רבה ט, י - על
בראשית א, לא): "והנה טוב מאד, דא מלאך-
המנות" - והשתלשלותם מגבורות עלאין,
פי הוא טוב מאד. וזהו: "שפעה בזרוע" -
זרוע אלו חמשה גבורות, שמשם חיותו
עד זמן בלע המנות לנצח" (ישעיה כה, ח).

וְזֶה (שמות טו, ד): "ומבחר שלשיו טבעו
בים-סוף" - ה'תורה' נקרא: "אורייתא
תליתא" (שבת פח). "ומבחר" - דא אברהם,
כמו שכתוב (נחמיה ט, ז): "אשר בחרת
באברם".

פרוש: על-ידי ה'תורה' שעל-ידיה נתעורר
מדת אברהם, על-ידיה נתתקן
הדבור, ו"קץ כל בשר" יטבע בנקבא
דתהומא רבא.

וְזֶה: "טבעו בים סוף" - 'סוף' הוא בחינת
"קץ כל בשר", שהוא דבוק ב'ים'
הדבור, 'יטבע' בנקבא דתהומא רבא, על-
ידי "בקר דאברהם" (זהר בראשית לא: מקץ רג:
משפטים קיט: תרומה קע: ועוד), שנתעורר על-ידי
ה'תורה' בנ"ל.

ושלום. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל השם, קשה לו מאד להתפלל ולדבר דבורים לפני השם, כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל-אחד לפי ענינו.

ומחמת שאי-אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים פראוי - לכן כל הדבורים והתפללות שמדבר, לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה - עד שיזכה וישוב באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל וכו'.

אזי מבקע הדבור המאיר כל המחצות ומסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה.

אך איך יזכה לזה? - העקר שהכל תלוי בו, הוא 'אמת' - לילך בדרך-אמת לפי מדרגתו וכו', ואזי כפיכחול נתלבש בו אור השם-יתברך בעצמו, אשר "הזתמו אמת" (שבת נח. יומא סט: סנהדרין סד.). ואז נאמר עליו (תהלים כז, א): "ה' אזרי וישעי". וכיון שהשם אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מהחשך והגלות שהוא סגור שם.

כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רז"ל (שבת קד. יומא לח: מנחות כט:): "הבא לטמא פותחין לו, יש לו פתחים הרבה". וכיון שנמצא שם פתחים, היה יכלת לצאת.

רק "הכסיל בחשך הולך" (קהלת ב, יד), ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור שם.

ולא יתנו לו לצאת - עד אשר יזכה לדבר 'דבורי-אמת' לפני השם, אזי הדבורים מאירים, והשם אור לו כנ"ל.

ואזי: "פתח דבריך יאיר מבין פתיים" (תהלים קיט, קל) - כי ה'דבורים

המאירים, הינו 'דבורי אמת' כנ"ל, הם מראין לו הפתח. והינו דסים: "מבין פתיים" - כי ה'פתיים' הנתונים בחשך, ולא יראו לצאת, יבינו ויראו הפתח לצאת מהחשך וכו'.

אך צריך שיהיה האמת אמת גמור, ברור וצולל בלי שום דפי.

והמשביל המבין, יש לו להתפלל כל ימיו: "שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני השם פראוי".

ויש בזה כמה מדרגות - ומי שזוכה לבחינות 'אמת האמת', אזי השם אור לו, ואזי הוא מאיר בעצמו, כי נתלבש בו אור השם.

אך מי שעדין לא הגיע למדרגה עליונה של אמת - אזי אף כי אינו מאיר בעצמו, מאחר שלא הגיע לאמת הנכון - על-כף-זה, ה'אמת' הזעיל - שיוכל אחר להאיר בו.

והינו דכתיב (בראשית ו, טז): "צַהַר תַּעֲשֶׂה לַתְּבֵה" - כלומר: שתדבר 'דבורי אמת' המאירים.

ועל-זה פרש רש"י: "יש-אומרים: אבן טוב, ויש-אומרים: הלון!"

כי יש שתי מדרגות: א) 'אבן טוב' המאיר מעצמו, אפלו כשאין אור מבחוץ. ב) 'הלון' שאין לו אור מעצמו, אלא דרך שם נכנס האור, כגון 'אור השמש' וכיוצא בה.

וזה: א) "יש-אומרים", 'אמרי אמת', שהם 'אבן טוב' שמאיר מעצמו - שמי שהוא במדרגת 'אמת האמת', הוא מאיר בעצמו כמו 'אבן טוב'.

(ב) ו"יש-אומרים", שהם 'אמרי אמת', אך לא במדרגה הנ"ל, והם 'חלון', פי יוכל אחר להאיר בו כמו ב'חלון'.

והינו (שם): "ואל אמה" - פי ה'דבור' נקרא 'אמה', 'אמ"ה' ראשי-תבות: א'ש מ'ים, ש'ה'דבור' כלול מהם. והה' הוא 'ה' מוצאות הפה'.

והינו: "ואל אמה" - שתדבר דבורים אשר תכלנה מלמעלה - לשון: "ותכל נפש דוד" (שמואל-ב יג, ט), מלשון: "כלתה נפשי" (תהלים פד, ג) - שיהיה נכספין להם למעלה, שיהיו דבורי אמת' המאירים.

הינו: שתראה שיצאו הדבורים מפיך באמת, ואז ישתוקק הקדוש-ברוך-הוא מלמעלה לשבן אצלך, וכשישכן אצלך, הוא יאיר לך.

וזוה: "אמ"ה תכלנה מלמעלה", ראשי-תבות: אמ"ת' - פי על-ידי אמת', הקדוש-ברוך-הוא חומד מלמעלה לשבן עם האדם, כמו שכתוב (תהלים קמה, יח): "קרוב ה' לכל קראיו" וכו'.

ואזי: "ופתח התבה בצדה תשים" - 'בצדה', הינו: הקלפה 'הצד ציד', מלשון: "ציד בפיו" (בראשית כה, כח), הינו: היצר-הרע והסטרא-אחרא.

הינו: שהתבה היוצאת באמת, היא תשים לך 'פתח' בחשך שאתה נצוד בו, בהסטרא-אחרא והחשך המסבבין מכל 'צד'.

כלומר: שאתה צריך לזהר לעשות 'פתח' מבין ממש 'בצדה', בנגד הסטרא-אחרא שנקראת 'צדה' - כמו התגברות ה'צדה' והסטרא-אחרא, בן לפי זה מבין ממש אתה צריך לעשות 'פתח' התבה, הינו: דבורי אמת'.

ועקר הפונה: שכאשר הוא משקע וכלוא ומסגור בתכלית התגברות החשך והקלפה, המסבבת אותו מכל צדי צדדים רחמנא-לצלון, ואין לו שום פתח לצאת - אזי עקר עצתו: שימשיך עצמו להאמת, ויביט על האמת לאמתו, ויבקש רק האמת האמתית.

ובנגד זה, אין שום חשך וסבוב שיחשיך לו, פי ה'אמת' הוא 'השם-יתברך' בעצמו, בחינות: "ה' אורי". וכיון שהשם אור לו, אין שום חשך שיחשיך אותו, ובודאי יזכה לראות הפתחים לצאת מהחשך.

והעקר: שבתפלתו ותחנתו ובקשתו, אף-על-פי שאי-אפשר לו לדבר שום דבור בתפלה ותחנונים, מגדל החשך המסבב אותו מכל צד - על-כל-פנים יראה לדבר הדבור באמת, באיזה מדרגה נמוכה שהוא. כגון למשל שיאמר: "ה' הושיעה" באמת, פפי מה שהוא. אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות והתעוררות כראוי.

ועל-ידי-זוה יזכה לראות ה'פתחים' שבתוך ה'חשך', ויזכה לצאת מהשך לאור, ולהתפלל כראוי.

גם בזה שיזכה לבקע פתח לצאת, יזכה גם אחרים עמו, לעורר לתשובה רשעים אחרים, להוציאם מהחשך והגלות שהם אסורים שם.

וזוהו גם-כן בחינת: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתעשה 'פתח' באותם שהם 'מן הצד', כלומר: מ'צד אחר', מסטרא-אחרא, ולא מ'צד הקדשה' - והוא יעשה 'פתח' לעורר לבם להשיבם לצאת מהחשך.

וְאָזִי: "תַּחֲתִים שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים תַּעֲשֶׂה" -
 כִּי יֵשׁ שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת: עוֹלָם
 הַמַּלְאָכִים, וְהַגְּלָגְלִים, וְהַגְּשָׁמִי, שֶׁהֵם: (א)
 עוֹלָם הַשָּׁפָל. (ב) עוֹלָם הַגְּלָגְלִים. (ג) עוֹלָם
 הַשָּׁכֵל (רמב"ם הלכות יסודי התורה ב, ג; רבנו בחיי
 בראשית ב, א). וְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ מְחִיָּה וּמְקִיָּם כָּלֶם
 בְּרָצוֹנוֹ.

וְכִי שִׁזְכָּה לְאֵמֶת, וְהֵשֶׁם אֹר לֹו כְּבִיכּוֹל,
 עַל-יְדֵי שְׁיוּצָא מִתּוֹךְ הַחֲשָׁךְ וּמִתְפַּלֵּל
 הֵיטֵב - הוּא מְקִיָּם הָעוֹלָם וְנוֹתֵן שְׁפַע
 וּמִתְקַן [ומאיר] לְכָל הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת הַנִּלְל.

וְזֶה: "תַּחֲתִים שְׁנַיִם וּשְׁלִישִׁים" - הֵינּוּ
 הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת הַנִּלְל. "תַּעֲשֶׂה" -
 כִּי אַתָּה תְּקַיָּמֶם בְּאֵמֶת כִּנְל.

**וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ לְשַׁעַר הַשַּׁבָּט
 שְׁלוֹ, כִּי "יֵשׁ י"ב שְׁעָרִים בְּיַדוֹע"**
 (שַׁעַר-הַכְּפֻנּוֹת, דְּרוּשֵׁי עֲלִינוּ לְשַׁבָּח א) - כִּי אִם יִגִּיעַ
 לְשַׁעַר שַׁבָּט אַחֵר, לֹא יוּכַל לְעֲלוֹת.

וְזֶהוּ: "וּפֶתַח הַתְּבָה בְּצִדָּהּ תְּשִׂים" -
 שֶׁתְּתַפַּלֵּל דְּבוּרֵי-אֵמֶת, בְּדֵי שְׁיַעֲלוּ
 לְמִקְוָמָם לְשַׁעַר שַׁבָּט שְׁלוֹ.

וְהֵינּוּ: "בְּצִדָּהּ תְּשִׂים" - שֶׁתְּשִׂים הַפֶּתַח
 הַתְּבָה, הֵינּוּ דְּבוּרֵי-אֵמֶת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה. "בְּצִדָּהּ" - בְּצִדָּהּ שְׁלָהּ, בְּשַׁעַר
 שַׁבָּטוֹ הַמְּגִיעַ לֹו (ועֵין עוֹד בַּפְּנִים).

יב.

(שיחות הר"ן עה)

גַּם יַעֲיֵן הֵיטֵב בַּמְּאֹמֶר "תְּהוֹמוֹת יְכַסִּימוּ"
 בְּסִימָן ט' [הנ"ל], וּבְסִימָן קי"ב [הנ"ל] -
 מַה שְׁכָּתַב שֶׁם עַל פְּסוּק (בראשית ו, טז): "צֹהַר
 תַּעֲשֶׂה לַתְּבָה" וְכוּ'.

**וְהִטָּה אֲזַנְהָ וּשְׁמַע, וּפְקַח עֵינֶיהָ וּרְאָה שֶׁם
 הֵיטֵב בְּאֵמֶת - מַה דְּאִיתָא שֶׁם**

מַעֲיֵינ הָאֵמֶת: שְׁעָרָה הוּא הָאֵמֶת.
 שְׁכַשְׁמַבְלָבְלִין אֶת הָאָדָם בְּתַפְלָתוֹ וּבַעֲבוּדָתוֹ
 מְאֹד מְאֹד בְּכַמָּה מִיָּנִי בְּלִבּוֹלִים, הָעֵקֶר הוּא
 הָאֵמֶת, שִׁירָאָה בְּתַפְלָתוֹ לְדַבֵּר עַל-כָּל-פְּנִים
 הַדְּבוּר בְּאֵמֶת בְּפִשְׁטוֹת בְּאִיזָה מְדֻרְגָּה שֶׁהוּא
 וְכוּ', עֵינֵי-שֶׁם הֵיטֵב.

**וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכָּה בְּוֹדָאֵי לְתַפְלָה, אִם
 תִּרְגִּיל עֲצֻמָּה לְקִיָּם מַה
 שְׁנֹאֲמֹר שֶׁם בְּאֵמֶת. גַּם הוּא כָּלֶל גְּדוֹל בְּכָל
 עֲבוּדַת-הַשֶּׁם, כְּמִבְּאֵר שֶׁם, עֵינֵי-שֶׁם.**

יג.

(עלים-לתרופה, ב אחרי תקפ"ו)

**וְאִיךְ שְׁיַעֲבֹר עֲלֶיהָ, הֵן בְּעַסְקֵי הַגּוֹף, הֵן
 בְּעַסְקֵי הַנַּפֶּשׁ, הֵן בְּעַסְקֵי מְמוֹן
 וּמִשְׁאֵל-וּמִתָּן, אִיךְ שְׁיִהְיֶה אִיךְ שְׁיִהְיֶה - אַתָּה
 "מְקוֹמָהּ אֵל תִּנַּח" (על-פי קהלת י, ד).**

**כִּי יֵשׁ דְּבוּרֵי-אֵמֶת לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמְּקוֹם
 בְּרוּךְ-הוּא, בְּכָל יוֹם תָּמִיד, אִיךְ שְׁעוֹבֵר
 עַל הָאָדָם, בֵּין בְּעֲלִיָּה בֵּין בִּירִידָה, בֵּין בְּטִיבוֹ
 בֵּין בְּעִקּוֹ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם. וְאִין שׁוֹם תְּרוּץ בְּעוֹלָם
 כָּלֶל.**

**כִּי "אֵמֶת ה' לְעוֹלָם" (תהלים קיז, ב) - הֵינּוּ:
 שְׁ"אֵמֶת ה'", הוּא "לְעוֹלָם" תָּמִיד; וְאִין
 שׁוֹם דְּבַר שְׁבַע-עוֹלָם הָעוֹבֵר עַל הָאָדָם אִיךְ
 שֶׁהוּא, שְׁיִוְכַל לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
 הָאֵמֶת שֶׁל הַשֶּׁם-יִתְבָּרַךְ.**

**כִּי 'אֵמֶת, הוּא 'אֹר הַשֶּׁם-יִתְבָּרַךְ' בְּעֲצֻמוֹ,
 וְהַדְּבוּר-הָאֵמֶת מְאִיר בְּכָל מִיָּנֵי חֲשָׁךְ
 וְאִפְלָה שְׁבַע-עוֹלָם, וְתָמִיד יְכוֹלִין לְמַצָּא
 פְּתָחִים לְשׁוּב לְהַשֶּׁם-יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי דְּבוּר-
 הָאֵמֶת, אִיךְ שֶׁהוּא - כְּמִבְּאֵר כָּל-זֶה עַל
 פְּסוּק (בראשית ו, טז): "צֹהַר תַּעֲשֶׂה לַתְּבָה",
 בְּשְׁנֵי מְקוֹמוֹת (לְקוּטֵי-מוֹתֵרֵן ח"א ט; קיב), עֵינֵי-
 שֶׁם הֵיטֵב.**

מתוך החשך להתפלל בכונה - כי העצה הנ"ל בדיוק ומנסה אלפים פעמים.

אך אף-על-פי-כן, הפעל-דבר מתגבר מאד מאד בכל-פעם, בחשך עצום, בכל תפלה, ומסבב מחשבתו במחשבות מבלבלות הרבה בלי שעור. וצריכין לזכור בכל תפלה כמה פעמים עצה הנ"ל: לפנות ערף מחשך והבלבולים, ולהשתדל לדבר הדבור באמת כפי מה שהוא, ואז יאיר לו השם-יתברך ה'פתחים' וכו', עד שיקים כל העולמות בתפלתו.

ראה בני ויחכם, החלוק ברגע אחת אצל האדם, כי קדם סבב אותו החשך כל-כך, וברגע קלה שהמשיך עצמו לדבר דבור אמת, זכה לקים כל העולמות. "כי זה כל האדם" (על-פי קהלת יב, ג), שתלויים בו כל העולמות בכל רגע. אך גדל ההתגרות שמתגורין בו הוא בלי שעור. אך כבר הקדים לנו השם-יתברך רפואה, על-ידי צדיקי-אמת וכו'.

טו.

(עלים-לתרופה, יום ד' תענית אסתר תר"ג)

והעקר: שנזכה אנחנו ואתם: לקבל ולהבין בכל-עת, העצות עמקות ו"הרמזים, שהם בחינת ידים שיש בים-החכמה" (לקוטי-מור"ן ח"ב ז), שהם חדושי-תורתו הקדושים של אדוננו מורנו ורבנו, זכר צדיק וקדוש לברכה. כי מאד מאד עמקו רמזיו גם אליך בני חביבי וכו'.

למשל: פשצריכין להתפלל, והמניעות והמחשבות-זרות מתפשטין מכל צד ומקיפין אותו מאד מאד כידוע לכל, וכמו שכתוב בהתורה "תהמת יכסימו" סימן

והרגל עצמך לילך עם התורה הזאת - שתמשיך עצמך רק אל האמת, ותביט תמיד על האמת לאמתו, ותראה להוציא הדבור מפיך באמת תמיד.

ואז יאיר לך אור השם-יתברך, בכל מקום אשר אתה שם בכל עת, ותראה הפתחים לצאת מחשך לאור גדול, ותוכל לזכור בהשם-יתברך תמיד, כי הוא יתברך נמצא בכל עת ובכל מקום ובכל אדם, באיזה מדרגא שהוא.

ולמען-השם: שלא יהיה דברים האלו ישנים אצלך הסושלום, מחמת שנדמה לך שאתה יודע אותם מכבר. כי באמת עדין לא התחלת לידע, עד היכן עד היכן מגיעים דברים אלה.

והעקר: לקימם בפשיטות באמת, ושיהיה בעיניך בכל יום פחדשים. ובפרט שדברים אלו הם מתחדשים לבקרים בכל יום מחדש, בבחינת (איכה ג, כג): "חדשים לבקרים רבה אמונתך".

יד.

(עלים-לתרופה, אורא תר"א)

ובשבת העבר דברנו בהתורה "צחר תעשה לתבה" תהלה לא-ל, והיה אצלנו חדש.

והעקר: שצריכין בתקף החשך, למשך את-עצמו אל האמת; ובפרט בפרט בעת התפלה, שאז החשך מסבב מאד מאד, צריכין לזחר מאד: לראות לדבר הדבור באמת, ואז יאיר לו השם-יתברך וכו'.

וכפי מה שכתבת, אתה עומד סמוך להתורה הזאת, נא מאד בני הזחר והזחר: לקים כל הנ"ל, באפן שתוכל לחטף

ט: "שכשהאדם עומד להתפלל, אזי הקלפות מסבבין אותו" וכו'.

ומבאר שם עצה טובה: "שיתגבר לומר על-כל-פנים הדבור באמת כפי מה שהוא", כמו שכתוב שם על פסוק (בראשית ו, טז): "צהר תעשה לתבה" וכו' - אשרי אזנים שפך שומעות וכו'.

אבל עקר העצה לתכליתה - צריכין להבין על-ידי רמזים ביד, שאי-אפשר לבאר.

"מהעוף למינהו, ומן הבהמה למינה, מכל רמש האדמה למינהו, שנים מכל יבאו אליך להחיות" (בראשית ו, כ)

טז.

(לקוטי-הלכות, בלאי-בהמה ג, ז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סא, 'חדי רבי שמעון')

ועל-כן היו כל הבהמות והחיות מכרחים לכנס לתוך 'תבת נח' - פי 'תבת נח, הוא בחינת יום-הפפורים' (תקוני-זוהר נד:) - שזהו בחינת 'אבן שתיה', 'קדש-קדשים', פי ביום-הפפורים היה הכהן-הגדול נכנס לשם.

ועל-כן בשעת תקוף הדין של המבול - הכרחו כל הבהמות והחיות לכנס לתוך 'תבת נח', שהוא בחינת 'קדש-קדשים' - כדי שיהיה נמתק כל צמצום וצמצום על-ידי השכל.

ועל-כן נכנסו 'למיניהם' דיקא (בראשית ו, כ; ז, יד), אותן שדבקו במינם, ולא עברו על אסור בלאי בהמה'.

פי אי-אפשר לכנס ל'תבת נח', לתוך בחינת 'קדש-קדשים', בחינת 'אבן

שתיה' - כ"אם פשוטהרין מ'כלאים', שיהיה כל מין ומין לבדו - שאז נמתק כל אחד ואחד על-ידי השכל השיך לו, שמקבל מאבן שתיה.

פי אפלו כשזוכין להמתיק הצמצומים על-ידי השכל-הכולל - אי-אפשר להכלל שם, כ"אם "למינו" - פי צריכין לכלל שם דרך הצמצום והצנור שנמשך דרך שם מה'אבן שתיה'. ועל-כן אסור לערב המינים, פי אז אי-אפשר להכלל שם ולקבל המתקה משם, לא בכלל ולא בפרט.

ועל-כן נכנסו כל הבהמות והחיות וכו' לתבת נח, אותן שדבקו 'במינם' דיקא. ועל-ידי-זה נמתקו שם כל הצמצומים וכל הדינים הקשים שהיה בעולם אז.

ועל-ידי-זה זכו לצאת משם "למשפחותיהם", כמו

שכתוב (בראשית ח, יט): "למשפחותיהם יצאו מן התבה". פי חזר ויצא כל מין ומין מן התבה, שהוא בחינת 'אבן שתיה', שמשם נמשכין כל הצמצומים.

ועל-כן הקריב נח מהם 'קרבנות' - שהוא בחינת המתקת הצמצומים על-ידי השכליים השייכים להם, פי נח מברר ומתקן וממתיק כל הל"ט מלאכות מ'זחמת הנחש', כמו שכתוב (בראשית ה, כט): "זה ינחמנו מפעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה" וכו'.

פי 'נח' הוא בחינת 'קדשת שבת', כמובא (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ב, ב), בחינת (זהר נח נט:): "ניחא לעלאין ניהא לתתאין" וכו'. ועל-כן על-ידו נמתקו כל הצמצומים שהם בחינת 'ל"ט מלאכות', בחינת כל מיני בהמות "למיניהם".

כי כלם נמתקו ונתבררו, על ידי תבת נח, שהוא בחינת 'יום הכפורים', בחינת אבן שתיה - ששם נמתקין כל הדינים וכל הצמצומים שבעולם, על ידי השכל-הכולל, שהוא בחינת 'קדשי-קדשים', שמשם כל ההמתקות.

"מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהרה" (בראשית ז, ח)

אמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגנה מפיו, שהרי עקם הכתוב שמנה אותיות, ולא הוציא דבר מגנה מפיו - שנאמר (בראשית ז, ח): "מן הבהמה הטהורה, ומן הבהמה אשר איננה טהרה". רב פפא אמר: תשע - שנאמר (דברים כג, יא): "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה". רבינא אמר: עשר - וא"ו ד"טהור". רב אחא בר יעקב אמר: שש עשרה - שנאמר (שמואל א כ, כו): "כי אמר מקרה הוא, בלתי טהור הוא, כי לא טהור". (פסחים ג.)

לדבר שום דבר אמת, מחמת ש'רוח-סערה' בלבבל' אותו, כמו שכתוב (תהלים קז, כו): "יעלו שמים ירדו תהומות".

וכשמתקנו - אזי אין לו בלבול.

זזה בחינות (פסחים ג.): "עקם הכתוב תשע אותיות, שלא להוציא

דבר מגנה מפיו" - זה רמז: ב'ש'רוח-סערה' שולט - אזי אין ביכלת לדבר בדרך ישר, כי ה'רוח' מבלבל אותו, וצריך לעקם את הדרך.

[עין בספר 'מי הנחל' על לקוטי-מוהר"ן, בבאורו פאן - שזה כהמשך על ענין "קץ כל בשור" המבאר שם בהתורה, ומזבא לעיל על פסוק (בראשית ו, יג): "קץ כל בשור".]

"ובאת אל התבה" (בראשית ז, י)

יח.

(לקוטי-הלכות, נשיאת-כפים ה, ט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים)

ה'תבות' של 'נח' ו'משה' - נמשכו מ'תבות' ו'אותיות' הדבורים של התורה. כי עקר 'מימי-המבול' נמשכו, מחמת שחטאו נגד השם-יתברך ופגמו בברית, עד שלא יכלו אותיות התורה להתצמצם בזה העולם ולקיים העולם.

כי גם בימי נח קדם מתן-תורה - היה עקר קיום העולם על-ידי אותיות התורה שנקדמה לעולם, ובה ברא העולם, בידוע. וגם כבר נצטוינו ב'שבע מצות', ובהם היה תלוי קיום העולם אז, והם עברו עליהם. ועל-ידי-זו לא היו אותיות התורה יכולים לצמצם מימי הים והתהום, ומשם נמשך שנפתחו "כל מעינת תהום רבה" (בראשית ז, יא), עד שבא המבול.

יז.

(ח"א לח, ג)

צריך להעלות את ה'דבור' ל'שרשו', שהוא הזרוע, "שהם חמש אצבעין שביד שמאל, שהם חמשה גבורות, שהם בחינת 'חמשת מוצאות הפה'" (פרי-עץ-חיים, שער השבת פי"ד). כי "עקר הדבור - על-ידי 'חמשת מוצאות הפה', שהם הגבורות" (עץ-חיים, שער ה טנת"א פ"ג) וכו'.

והתחלת עליות של ה'דבור' - הוא מ'ראשו', הינו: מה'מבקר האמת' שב'דבור', שנקרא 'ראש'. כי יש פמה אמת, כמו שאמרו (סנהדרין צז.): "אמת נעשה עדרים", וכמו שכתוב (תהלים קיט, קס): "ראש דברך אמת".

כי קדם תקוננו - היה בבחינות (דניאל ח, יב): "ותשלוך אמת ארצה", ולא היה יכול

ונח שהיה צדיק - נצול על-ידי ה'תבה', שנמשכה מ'תבות' ו'דבורים' ממש. הינו: על-ידי 'אותיות' ו'תבות' התורה שזכה לקים, על-ידי-זו זכה לכנס בתבה, ועל-ידי-זו היה פח בהתבה לילך על פני המים, ועל-ידי-זו נצול הוא וזרעו וכו', ונתקיים העולם. וזהו גם-כן בחינת 'תבת משה', שנצול בתבה על פני המים, מחמת שהיה עתיד לקבל את התורה שהם מצמצמין את מימי הים-הגדול. רק 'נח' לא זכה על-ידי ה'תבה', שהם בחינת 'אותיות התורה' - כפי-אם להציל את-עצמו וזרעו לקיום העולם. אבל 'משה' הציל את כל ישראל, ומסר אותיות ותבות התורה לכל ישראל לדורות עולם.

יט

(לקוטי-הלכות, תפלת-ערבית ד, יז-יח-יט-כ - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סה, ויאמר בעז אל רות')

משה רבנו שמסר נפשו וזכה ל'בטול', על-כן באמת המתיק כל הדינים שבעולם, אפלו בעת תקוף התגברות הדין מאד, רחמנא-לצלן.

אבל 'נח' לא זכה ל'בטול' כזה, ועל-כן לא היה יכול ל'בטל' הדין לגמרי, ועל-כן היה מבול בעולם. על-כן הכרח לכנס בתבה, להתחבא שם מפני תקוף הדין והמשחיתים, כמבאר בזהר-הקדוש (ויקהל קצז).

והענין: כי מחמת ש'נח' לא זכה ל'בטל' עצמו כראוי, עד שיבטל הדין מכל העולם - על-כן הכרח לכנס בתבה, לזכות שם לבחינת 'בטול'. כי "תבת נח, דא יום-הכפורים" (תקוני-זהר כב). ו'יום-הכפורים' הוא 'בטול', שאז סותמין עיניהם מחיזו

דהאי עלמא, שזו בחינת התענית והחמשה ענויים של יום-כפור.

הינו: כי 'נח' לא זכה לבחינת 'בטול', כפי-אם על-ידי כניסתו לתבה, ונסתר ונתחבא שם, וסתם עיניו מהעולם - כי זה בחינת ה'הסתרה', שצריכין להסתיר ולהתחבא עצמו בשעת תקוף הדין חס-ושלום, שזהו בחינת התבה, כמבאר בזהר-הקדוש. הינו: כי בשעה שהדין גובר - צריכים ל'בטול', שהוא לסתם עיניו מחיזו דהאי עלמא.

ועל-כן צריכין להתחבא ולהסתיר עצמו בתוך הבית, ולבלי לצאת חוצה - כדי שלא ישוטט עיניו בראית העולם-הזה. רק יושב נסתר ונחבא בתוך ביתו, ששם המקום מסגל יותר ל'בטל' עצמו להשם-יתברך, כדי להמתיק הדין על-ידי-זו. וזהו בחינת (ישעיה כו, כ): **"לך עמי בא בהדרה, וסגר דלתך בעדה, חבי כמעט רגע עד יעבר זעם"**.

נמצא: ש'תבת נח' זה בחינת 'בטול' - כי 'נח' לא זכה ל'בטול' בשלמות להמתיק הדין מכל העולם לגמרי, רק שהשם-יתברך ברחמיו צוהו לכנס בתבה להסתיר עצמו שם, ולסתם עיניו מהעולם.

כי 'מחצות התבה' סותמין בפני העינים - שלא יתפזר הראות לחוץ, כדי שיוכל להסתפל על התכלית ולכלל באין-סוף, שבשביל-זו צריכין לסתם עיניו בשרוצין להסתפל על התכלית, כדי שלא יתפזר הראות מן הצד וכו'.

וזו בחינת מעלת ה'התבודדות' - שצריך האדם שיתבודד בתוך ביתו, ויקשר עצמו להשם-יתברך בתפלות ותחנונים, כדי

שִׁיסָתָם עֵינָיו מֵחִיזוּ דְהָאֵי עֲלָמָא, וְלֹא יִתְפָּזֵר
רְאוּת עֵינָיו בַּחוּץ.

וּבְשִׁבְלֵי־זָה בְּעֵצְמוֹ מִסְגָּלִין מִחֲצוֹת
הַבַּיִת, לְהַסְתִּיר עֵצְמוֹ בְּהֵן
מִפְּנֵי הַמְשֻׁחִיתִים בְּעַת תְּקוּף הַדִּין רַחֲמָנָא -
לְצֻלּוֹ, כַּמּוּבָא בְּזִהְרֵי־הַקְדוּשׁ. כִּי מִחֲצוֹת
הַבַּיִת, הֵם מִחֲצוֹת בְּפָנֵי הָעֵינַיִם, כְּדֵי
לְהַסְתַּכֵּל עַל הַתְּכָלִית שְׁשֵׁם כְּלוֹ טוֹב, שְׁשֵׁם
כָּל הַדֵּינִים וְהִיסוּרִים בְּטָלִים בְּמִצִּיאוֹת.

עַל־כֵּן כְּשֶׁאִין צָדִיק הַדּוֹר הַשְּׁלָם כָּל־כָּף,
שְׂיֻכַּל עַל־יָדָי בְּטוֹלוֹ אֶל הַתְּכָלִית,
לְבַטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי מִכָּל הָעוֹלָם - אָזִי
הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים צָרִיכִין לְהַסְתִּיר עֵצְמָן
בְּתוֹךְ מִחֲצוֹת בַּיִתָם, בְּבַחֲיִנַת: "לֵךְ עִמִּי בֹא
בַחֲדָרֶיךָ" וְכוּ', כְּדֵי לְהַסְתִּיר עֵצְמוֹ מִפְּנֵי הַדִּין.

כִּי מִחֲצוֹת הַבַּיִת הֵם בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל אֶל
הַתְּכָלִית' - מִחֲמַת שְׁהֵם סוֹתְמִין בְּפָנֵי
הָעֵינַיִם, שְׁלֹא יִסְתַּכֵּל אֶל הַחוּץ. וְעַל־כֵּן שָׁם
אִין הַדִּין יָכוֹל לְשַׁלֵּט, כִּי עַקֵּר 'בְּטוֹל הַדֵּינִים'
הוּא עַל־יָדָי בְּבַחֲיִנַת הַתְּכָלִית כַּנֵּ"ל, שְׁזָהוּ
בְּבַחֲיִנַת סְתִימַת הָעֵינַיִם בְּשַׁעַת תְּקוּף הִיסוּרִים
רַחֲמָנָא־לְצֻלּוֹ, כַּמּוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנֵּ"ל.

וְזָהוּ בְּבַחֲיִנַת הַתְּבָה' כַּנֵּ"ל - כִּי הַצְּדִיק
הַשְּׁלָם כְּמוֹ מִשְׁחָ רַבְּנוּ, יָכוֹל לְבַטֵּל
עֵצְמוֹ אֶל הַתְּכָלִית תְּמִיד, אֲפֹלוּ בְּלֹא בְּנִיסָתוֹ
לְתַבָּה. וְעַל־כֵּן 'צְדִיק כְּזֶה', בְּאִמַת הוּא יָכוֹל
לְבַטֵּל הַדִּין לְגַמְרֵי מִכָּל הָעוֹלָם. אֲבָל 'שְׂאָר
צְדִיקִים', אִין יָכוֹלִין לְבַטֵּל עֵצְמָן, כִּי־אֵם
כְּשִׁסּוֹתְמִין עֵצְמָן וְנִסְגָּרִים בַּחֲדָרִים, בְּבַחֲיִנַת
(יְשַׁעְיָה כו, ט): "לֵךְ עִמִּי בֹא בַחֲדָרֶיךָ".

וְזָהוּ בְּבַחֲיִנַת כְּנִיסַת נַח בְּתַבָּה כַּנֵּ"ל -
שְׁמַחֲמַת שְׁלֹא זָכָה לְתְּכָלִית הַבְּטוֹל
בְּשִׁלְמוֹת, עַל־כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַמְתִּיק הַדִּין
מִכָּל הָעוֹלָם. וְגַם הוּא עֵצְמוֹ וּבֵיתוֹ לֹא נִצּוֹלוּ,

כִּי אֵם עַל־יָדָי שְׁנַתָּן לוֹ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ עֲצָה
שְׂיֻכַּנְס בְּתַבָּה, וְשֵׁם דִּיקָא יִזְכָּה לְבַחֲיִנַת
'בְּטוֹל' - כִּי הוּא לֹא הָיָה יָכוֹל לְבֹא לְבַחֲיִנַת
'בְּטוֹל', כִּי־אֵם עַל־יָדָי כְּנִיסָתוֹ לְתַבָּה כַּנֵּ"ל.

וְעַל־יָדָי 'בְּטוֹל' זָה, זָכָה עַל־כָּל־פָּנִים
לְבַטֵּל הַדִּין מֵעֵצְמוֹ וּבֵיתוֹ, וְלִקְיָם
הָעוֹלָם עַל־יָדָיִי־זָה. נִמְצָא: שְׁתַּבַּת נַח' - זָה
בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל', בְּבַחֲיִנַת 'יוֹם־הַכְּפּוּרִים', כַּנֵּ"ל.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ו, טז): "צָהַר תַּעֲשֶׂה
לְתַבָּה וְאֶל אִמָּה תִכְלָנָה מִלְּמַעְלָה" -
הֵינּוּ שְׂיַעֲשֶׂה 'צָהַר' וְ'חִלּוֹן' לְמַעְלָה, כְּדֵי שְׁכַּל
הַסְתַּכְלוּתוֹ וְהַבְּטָתוֹ, וְהָיָה רַק לְמַעְלָה, שְׁזָהוּ
בְּבַחֲיִנַת הַסְתַּכְלוּת אֶל הַתְּכָלִית הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא
לְמַעְלָה לְמַעְלָה - בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל אֶל
הַתְּכָלִית'.

וְעַל־יָדָי 'תַּבַּת נַח' שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת 'בְּטוֹל',
שְׁעַל־יָדָיִי־זָה נִסְתַּר מִפְּנֵי הַדִּין
וְנִתְקַיַּם הָעוֹלָם וְלֹא נִחְרַב לְגַמְרֵי - עַל־יָדָיִי־זָה
זָכָה נַח אַחֲר־כֵּךְ, כְּשֶׁחֲזַר מִה'בְּטוֹל' בְּבַחֲיִנַת
(יִחְזָקָא א, יד): "רְצוּא וְשׁוֹב", לְהַמְשִׁיךְ 'תּוֹרָה'
מִה'רְשִׁימוֹ'.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת מַה שְׁזָכָה נַח אַחֲרֵי יְצִיאָתוֹ
מִהַתְּבָה - לְהַשִּׁיג בְּחֻכְמָתוֹ וּבְרוּחֵי־
קִדְשׁוֹ, לְהַקְרִיב קַרְבָּנוֹת "מִכָּל הַבְּהֵמָה
הַטְּהוֹרָה" וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית ח, ט) - כִּי זָה זָכָה לְקַבֵּל
וְלְהַשִּׁיג בְּבַחֲיִנַת הַשְּׁגַת הַתּוֹרָה מִהַרְשִׁימוֹ
שְׁנִשְׂאָר לוֹ מִהַבְּטוֹל בְּעַת יְצִיאָתוֹ מִהַתְּבָה,
שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת 'יוֹם־הַכְּפּוּרִים', בְּבַחֲיִנַת בְּטוֹל
כַּנֵּ"ל.

וְזָה בְּבַחֲיִנַת (שָׁם ח, א): "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
נַח". "וַיִּזְכֹּר" דִּיקָא, בְּבַחֲיִנַת 'זְכָרוֹן',
שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת ה'רְשִׁימָה', שְׁזָה בְּבַחֲיִנַת 'רֵאשִׁי־
הַשָּׁנָה', שְׁעַקֵּר הַהִמְתָּקָה עַל־יָדָי ה'שׁוֹפָר',

שהוא בחינת 'זכרון', בחינת (ויקרא כג, כד):
"זכרון תרועה" וכו'.

וְזֶה בחינת (תהלים כט, י): "ה' למבול יִשָּׁב" וכו', בחינת "הקולות של מתן-תורה"
(עין זבחים קטז; רמב"ן שמות יט, כ) - כי ה'מבול מים' שבא לעולם אז, זה נמשך מבחינת 'רבוּי-אור' שגורם 'שבירת-כלים', שמשם כל הדינים והצרות חסוֹן-שלוֹם.

הֵינּוּ: כי אז היה תקף הדין מאד "מפני רע מעלליהם" (על-פי 'ברכת זכרונות' ראש-השנה), והיו צריכים אז ל'בטול' בשלמות, עד שיזכו לבטל הדין, ואז היו ממשיכים 'השגת-התורה', שהיא בחינת 'מים', מה'רשימו' שנשארו מה'בטול'.

אָבֵל מחמת שלא זכו לזה, ולא נתעוררו ב'תשובה' שהיא בחינת 'בטול' - על-כן נעשה מבחינת ה'מים', בחינת 'השגת-התורה' - נעשה מהם בחינת 'מימי המבול' - מחמת שלא היה להם כלים לקבל האור מחמת קלקול מעשיהם, על-כן היה אצלם בבחינת 'רבוּי-אור' - שמשם כל הדינים, שזה 'מימי המבול'.

וְעַל-כֵּן אמרו רז"ל (בראשית-רבה לא, יב) על פסוק (בראשית ז, יב): "וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ" - "שאם היו מתעוררים לתשובה, היו גשמי ברכה ונדבה".

הֵינּוּ כִּנּוּי: שאם היו זוכים אז ל'תשובה', בחינת 'בטול' - היו יכולים לקבל 'השגת מימי התורה', שהם בחינת 'גשמי ברכה ונדבה', בחינת (תהלים סח, י): "גֶּשֶׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹקִים" הנאמר ב'מתן-תורה'.

אָבֵל מחמת שלא זכו לתשובה - נעשה אצלם 'מבול' מבחינת 'מימי התורה', מבחינת 'גשמי ברכה' וכו'.

וְזֶה בחינת מה שזכה נח אחר-כך על-ידי ה'קרבנות' שהשיג להקריב - שנתן לו 'אות הקשת' להגן תמיד, בחינת (בראשית ט, יג): "את קשתי נתתי בענן".

כִּי "ה'קשת' היא בחינת 'גנין נהירין'" (זהר פנחס רטו.), בחינת 'אור הזריחה' וההתנוצצות, הנמשך מה'רשימו' של ה'בטול', שעל-ידי-זה עקר ההמתקה.

וְזֶה בחינת (בראשית ט, טז): "וַרְאִיתִּיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם" - "לזכור" דיקא, בחינת ה'זכרון' הנ"ל, בחינת 'ראש-השנה' 'יום-הזכרון', שהוא בחינת 'אור הרשימו'.

וְזֶה בחינת 'קולות השופר הקדוש' שסימנם 'קש"ת' (זהר פנחס רל: - עין לקוטי-מוהר"ן ח"א מב, מובא למעלה) - הֵינּוּ בחינת 'אות הקשת', שהוא בחינת 'אור הזריחה של הרשימה', שזהו בחינת 'שופר'.

וְזֶה בחינת (בראשית ז, י): "וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וַיְמִי הַמַּבּוּל הָיָה" וכו', ודרשו רז"ל (בראשית-רבה לב, ז): "שתלה להם שבעת ימי אבלו של מתושלח הצדיק".

כִּי מבאר שם בהתורה בתחלתו, בענן 'בעל-השדה' שעוסק ב'תקוני-השדה', 'תקוני הנשמות' וכו' - שזה ה'בעל-השדה' צריך להיות גדול במעלה מאד מאד, וצריך לסבל כמה צרות ויסורים חסוֹן-שלוֹם רחמנא-לצלן. ולפעמים צריך להסתלק בשביל-זה וכו' - כי הדין גובר כל-כף, עד שאין מועיל להמתיק הדין על-ידי שום 'בטול', כִּי-אם על-ידי 'הסתלקות הצדיק' לגמרי חסוֹן-שלוֹם.

וְאֵז צריכין העולם להתעורר מאד בתשובה, ולהסתפל על-עצמן היטב, היכן הם בעולם, מה שגרמו בעוונותיהם עד

שנסתלק הצדיק בשבילם. ואז זוכין להמשיך אור מהרשימו של הצדיק שנשארו ממנו - כי כל צדיק וצדיק בשנסתלק, בודאי משאיר בעולם איזה רשימה טובה על-ידי תורתו ומעשיו הטובים וכו', שעל-ידיה נמתקין ונתבטלין כל הדינים שבעולם.

אבל אז בימי דור המבול - לא זכו להתעורר לתשובה. על-כן גבר הדין, עד שבא המבול שנעשה מ'מימי הדעת', בחינת 'מבול' וכו'.

נ.

(לקוטי-הלכות, שבת ז, סט-ע-א - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

"נח לא בקש על דורו, ואחר שיצא מהתבה וראה כל העולם חרב, התחיל לבנות עליו וכו', והשיבו הקדוש-ברוך-הוא: 'רעיא שטיא, בען אמרית דא ולא מקדם וכו', פיון דחזא נח כד הקריב עליון וקרביני' וכו'". [רועה שוטח, פעת אפה אומר את זה ולא מקדם וכו', פיון שראה נח כד, הקריב עולות וקרבתות]. (זהר-חדש נח).

עין מה שמבאר שם 'מעלת משה רבנו' שמסר נפשו על ישראל והצילם וכו'. ומבאר שם: "שבשביל-זה לא בקש נח רחמים על דורו, כי אפלו הוא לא חשב בלבו שימלט" וכו'. עין-שם שמאריך כמה הקדוש-ברוך-הוא רוצה שיבקשו רחמים על ישראל וכו', אפלו אם הם כמו שהם וכו'.

ועין-שם מה שכתוב על פסוק (בראשית ח, ז): "וישלח את העורב" - "זה דוד שהיה קורא תמיד בעורב" וכו'. ומה שכתוב שם על פסוק (יב): "וישלח את היונה, ולא יספה שוב אליו עוד".

וכל הפגם של נח ותקונו - הכל הוא בענין 'בקיאות בהלכה' של 'דרכי התשובה'.

כי 'נח' היה "צדיק תמים" (שם ו, ט), אבל לא השיג שאפשר לצאת ולהוריד עצמו להסתכל על רשעים כאלו, לעסק עמם למצא בהם איזה זכות, ולהתפלל עליהם, ולעוררם באיזה נקדה טובה וכו', שבכל-זה עסק משה והצדיקים הגדולים שאחריו ביגיעות עצומות, שכל-זה כלול בבחינת בקיאות בעיל' ונפיק'.

ועל-כן סבר: "הלואי שיציל את-עצמו" וכו' - כי לא השיג רחמיו יתברך, עד היכן הם מגיעים.

ועל-כן הכרח לפנינו אל התבה, להתחבא עצמו שם להנצל - כי 'תבת נח' נבנה ונעשה בחכמה וקדשה גבוה מאד, כי היה פונות עמוקות בגובהה וארפה ורחבה, ובכל בנינה, כמבאר בתורה כל פרטי עשייתה, והיא מרמזת על תשובה שעושין ביום-כפור, כמו שכתוב בזהר-הקדוש (תקוני-זהר נד:): "תבת נח, דא יום-כפור". וכן איתא שם (על בראשית ח, ד): "ותנח התבה בחדש השביעי" - "דא תשרי".

וכן מבאר בכמה ספרים (לקוטי-מוהר"ן ח"א קיב, מובא לעיל; צואות הריב"ש; דגל-מחנה אפרים נח, יתרו, שלח): "ש'תבת נח' הוא בחינת הדבורים והתבות של תפלות ובקשות שישאל מתפללין ומתחננין" וכו'.

ועל-כן כל 'כניסת נח אל התבה' - זה בחינת 'עיל'. שמחמת שלא היה יכול להציל את-עצמו עם העולם, כי לא היה בקי בהלכה הנ"ל, והעקר שלא היה בקי בבחינת ונפיק', ששם עקר הבקיאות - על-

כֵּן צִוְּהוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: שִׁיכְנֶס לַתּוֹךְ הַתְּבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵיל' - וְשֵׁם יִסְתִּיר עֲצָמוֹ עִם כָּל בְּנָיו, וְעַם כָּל מִינֵי חַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְצִמְחִים וְכוּ', בְּשִׁבִיל קִיּוּם הָעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן כְּמוֹ שֶׁהֲצַרְךָ לְצוּוֵי מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: "לִפְנֵס אֶל הַתְּבָה!" - כְּמוֹ־כֵן הִכְרַח לְהִצְטוּת מֵהַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ: **"לְצֵאת מֵהַתְּבָה!"** - כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּפָּרָשָׁה (בְּרֵאשִׁית ח, טו-טז): **"וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶל נֹחַ וְכוּ' יֵצֵא מִן הַתְּבָה."**

כִּי 'יֵצִיאָתוּ מִן הַתְּבָה' - זֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק'. שְׁעַל־יְדֵי שֶׁהִסְתִּיר עֲצָמוֹ בְּהַתְּבָה עַד שֶׁנִּמְתַּק הַדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל דֵּר הַמַּבּוּל וְכוּ' - עַל־יְדֵי־זֶה רַחַם הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ עַל עוֹלָמוֹ, וְצוּהוּ לְצֵאת מִן הַתְּבָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק' הַנ"ל.

וְעַל־כֵּן פְּתִיב: "הוֹצֵא מִן הַתְּבָה", וְקִרְיַן "הִיֵּצֵא". וּפְרַשׁ רַש"י: **"אָמַר לָהֶם שִׁיֵּצְאוּ, וְאִם לֹא יִרְצוּ - הוֹצִיאֵם בְּעַל פְּרָחִים".** מוּבָן מִזֶּה: שֶׁלֹּא רָצוּ בְּרִצּוֹנָם לְצֵאת מִן הַתְּבָה.

וְזֶה רָמַז: שֶׁבּוֹדָאֵי מִי שֶׁרוּצָה לָשׁוּב, הִיָּה מְרֻצָּה שִׁינִיחוּהוּ לִישֵׁב תָּמִיד בְּבֵית־הַמְּדֻרָשׁ בְּמִקוֹם קְדוֹשׁ, וְלַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה. אָבֵל הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ רוּצָה בְּקִיּוּם הָעוֹלָם, וּמִסַּבֵּב עִם הָאָדָם שֶׁמְכַרְח כְּמֵה פְּעֻמִּים לְצֵאת מֵהַבֵּית־הַמְּדֻרָשׁ לַעֲסֵק בְּצִרְכֵי הַגּוֹף וּפְרִנְסָה וְכוּ', שֶׁכָּל זֶה בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק', וְזֶה קָשָׁה עַל הָאָדָם מְאֹד - כִּי יוֹדֵעַ שֶׁכְּשִׁיֹּצֵא לַחוּץ הוּא בְּסַכְּנָה גְּדוֹלָה.

אָבֵל לֹא סָגִי בְּלֹאוֹ הָכִי - שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מֵה שֶׁבְּנֵי הַתְּבָה לֹא רָצוּ לְצֵאת מֵהַתְּבָה, כִּי־אִם בְּגִזְרַת הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ שֶׁאָמַר לָהֶם לְצֵאת, כִּי הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ רוּצָה: שֶׁהָאָדָם יַעֲבֹד

אוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּכֻלּוֹ בְּחִינַת 'וְנִפְיֵק' - כְּנֶגֶד הָעוֹלָמוֹת־הַקְּדוֹשִׁים הָעוֹלָמוֹת־הָעֲלִיּוֹנִים. וְעַל־כֵּן גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם, הִתְכַּרַח שֶׁתְּהִיָּה עֲבוּדָתוֹ בְּבְחִינַת 'עֵיל וְנִפְיֵק' דִּיקָא.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ח, ז): "וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב" הַנ"ל, שֶׁמְבֹאֵר בְּזֶה־רִחֲדָשׁ: "שֶׁזֶהוּ דָּוָד שֶׁהִיָּה קוֹרָא תָּמִיד כְּעוֹרֵב וְכוּ', וְשִׁלַּחְהוּ הַקְּדוֹש־יִתְבָּרֵךְ־הוּא מִמְּלַכּוּתוֹ וְהוֹצִיאֻ אוֹ מִבֵּיתוֹ". וְכֵּה פְּתִיב בֵּינָה (בְּרֵאשִׁית שָׁם): **"וַיֵּצֵא יֵצְאוֹ וְשׁוּב", דְּכִתִּיב (שְׁמוּאֵל־ב טו, ל): "וְדָוִד עָלָה בְּמַעְלָה הַזֵּיתִים עָלָה וּבִזְכָּה וְרָאשׁ לֹו הַפּוּי" - הִיָּה יוֹצֵא וְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְהַתּוֹדָה עַל חַטָּאתָיו וּמִבְּקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם וְכוּ', "עַד יִבְשֶׁת הַמַּיִם" וְכוּ' (בְּרֵאשִׁית שָׁם), עַד־כָּאן־לְשׁוֹנוֹ.**

וְעֵינ־שָׁם מֵה שֶׁמְפָרֵשׁ "וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה" שֶׁלֹּשׁ פְּעֻמִּים - שֶׁמְרַמֵּז עַל הַגְּלִיּוֹת עַד הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַזֶּה שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו: "וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד" - שֶׁבְּשִׁבִיל־זֶה מִתְאַרְךָ הַגְּלוּת הַזֶּה כְּל־כָּף, אָבֵל אֶף־עַל־פִּי־כֵן הוּא יִתְבָּרֵךְ מִזְמָן וּמְחֻפָּה אֵימַתִּי תָּשׁוּב. עֵינ־שָׁם כְּל־זֶה הֵיטֵב.

וְעַל־כֵּן הִיָּה כָּל הַתְּקוּן עַל־יְדֵי 'קִשְׁת הַבְּרִית' שֶׁהִבְטִיחוּ הַשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ (בְּרֵאשִׁית ט, יג): "אֶת קִשְׁתִּי נָתַתִּי בְּעֵינֶיךָ."

"קִשְׁת הַבְּרִית' - זֶה בְּחִינַת רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה שֶׁתּוֹקַעִין בּוֹ בְּשׁוֹפָר תְּקִיעָה שְׁבָרִים תְּרוּעָה, שֶׁסִּימָנָם 'קִשְׁת' (זֶהר פְּנִיחָס רטו), כְּמוֹבֵא בְּדַבְּרֵי ז"ל (סִימָן מו). וְזֶה בְּחִינַת 'כַּח הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל הָאֱמֵתִי' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשְׁת הַבְּרִית'.

וְזֶה בְּחִינַת 'קְדֻשַׁת שַׁבָּת' - שֶׁה'שְׁלֹש־סְעוּדוֹת, הֵם בְּבְחִינַת 'שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת

שֶׁל הַשׁוֹפָר, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ נְקֻדוֹת' (ענין שם באות ג).

הֵינּוּ שֶׁהִבְטִיחוּ: שֶׁאֶפְלוּ בַתּוֹךְ הָעֵנָן וְהַחֲשֵׁךְ הַגָּדוֹל מְאֹד, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, יד): "וְהָיָה בְּעֵנְנֵי עָנָן עַל הָאָרֶץ" - גַּם אִז (שם): "וְנִרְאָתָה הַקִּשְׁתׁ בְּעָנָן".

שְׁעַל-יְדֵי הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשְׁתׁ הַבְּרִית' - יִמְשִׁיךְ 'קִדְשַׁת שַׁבַּת' עַל-יְדֵי הַקְּבוּץ שֶׁל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, שָׂאז תּוֹקְעִין בַּשׁוֹפָר הַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁסִּימָנָם 'קִשְׁת' שְׁעַל-יְדֵי-זֶה 'קִיּוּם הַקְּבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה כז, ג): "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בַּשׁוֹפָר גָּדוֹל, וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאָרֶץ אֲשׁוּר וְהִנָּדְחִים" וְכוּ'.

וְעַל-יְדֵי-כָל-זֶה, יִהְיֶה נִמְשָׁךְ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם וְכוּ' וְכוּ', בְּחִינַת 'בְּקִיאוֹת בְּהִלְכָה' בְּעֵיל וְנִפְיָק, לְהַחֲזִיק עֲצָמוֹ אֶפְלוּ בַּשְּׂאוֹל-תַּחֲתִיּוֹת וְכוּ'.

אָבֵל גַּם זֹאת הַמַּעַט תְּשׁוּבָה, קִשָּׁה מְאֹד מֵעֵצָם הַתְּגִירוֹת הַבְּעַל-דָּבָר. וְהָעֵקֶר עַל-יְדֵי שֶׁמִּפִּילוֹ בְּכָל-פַּעַם וְכוּ', שֶׁכָּל-זֶה אִי-אֶפְשָׁר לְתַקֵּן, כִּי-אִם עַל-יְדֵי 'בְּקִיאוֹת בְּהִלְכָה' שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יְדֵי הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת "קִשְׁתׁ הַבְּרִית" וְכוּ', כִּנּוּ"ל.

וְעַל-כֵּן הִבְטִיחוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ לְנַח בְּזֶה: שֶׁלֹּא יִדָּאג "בְּמָה יִתְקִים הָעוֹלָם", בִּיצִיאָתוֹ מִהַתְּבָה שֶׁהוּא בְּחִינַת "וְנִפְיָק" וְהִבְטִיחוּ בְּ"קִשְׁתׁ הַבְּרִית", בְּחִינַת הַצְּדִיק' הָאֲמֵת שֶׁכָּלוּל מִכָּל הַתְּקוּנִים, שֶׁמִּמְשִׁיךְ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'בְּקִיאוֹת' הַנּוּ"ל - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְתַקֵּן הַכֹּל, עַד שֶׁתֵּבֵא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְעַל-כֵּן מְזַכְּרִין בְּבִרְכַּת זְכוּרוֹת' בַּתְּחִלָּתוֹ, עֵנָן נַח, כְּמוֹ

שֶׁאוֹמְרִים שָׁם: "וְגַם אֶת נַח בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ, בְּהִבְיָאךָ אֶת מִי הַמַּבּוּל וְכוּ', עַל-כֵּן זְכוּרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ" וְכוּ' - כִּי מְזַכְּרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, עֵצָם חֲסִדוֹ וְרַחֲמָיו, אִיךָ הוּא חָפֵץ בְּקִיּוּם הָעוֹלָם - שְׂגָם בְּיָמֵי נַח שֶׁהָיָה חֲשֵׁךְ כְּזֶה בְּעוֹלָם וְכוּ', אִיךָ-עַל-פִּי-כֵן זָכַר אֶת נַח, וְהוֹצִיאֵנוּ מִן הַתְּבָה, וְהִבְטִיחוּ לְקַיֵּם הָעוֹלָם עַל-יְדֵי "קִשְׁתׁ הַבְּרִית", שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשַׁת רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה' כִּנּוּ"ל.

עַל-כֵּן עֲתָה שֶׁכָּבַד זְכִינוּ שֶׁהָיוּ הָאֲבוֹת בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁמְזַכְּרִין זְכוּתָם אַחֲרֵי-כֵן: "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק" וְכוּ' (ויקרא כו, מב). וְכָבַד הָיָה מִשֵּׁה רִבְנוֹ שֶׁנִּתְּן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ', וְכָבַד הָיוּ צְדִיקִים כָּאֵלוּ בְּעוֹלָם שֶׁגָּלוּ לָנוּ 'קִדְשַׁת רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה', וְיִמְעַלֵּת הַקְּבוּץ בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה וְכוּ' - עַל-כֵּן עֲתָה רְאוּ לֹא יִתְבָּרַךְ שִׁיזְכֹּר אֶת בְּרִיתוֹ בְּזְכוּת כָּל אֵלוּ הַצְּדִיקִים, וְיִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ יְדֵי הַתְּשׁוּבָה הַנּוּ"ל, בְּאִפְךָ שֶׁנִּזְכָּה לְשׁוּב אֵלָיו, וְהוּא יֵשׁוּב אֵלֵינוּ עַד שֶׁיִּקְרַב קוֹץ הַגְּאֻלָּה מְהֵרָה.

נא.

(לקוטי הלכות, ראשי פרקים מהלכות ראשי השנה ויום כפור ד - הנדפס אחרי הלכות ראשי השנה)

כְּשִׁי-דוֹר-הַמַּבּוּל פָּגְמוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם, שֶׁנִּתְקַלְקְלוּ גְרָמוֹ

הַ"עֵשֶׂר הוֹמוֹת שֶׁל מִים" (ספורי-מעשיות, מעשה יג משבועה בעטלערס), וּמִשָּׁם הָיָה הַמַּבּוּל. אָבֵל חֲסִדוֹשְׁלוֹם שֶׁיִתְקַלְקְלוּ לְגַמְרֵי, כִּי אִי-אֶפְשָׁר לְקַלְקֵלָם בְּשׁוּם-אִפְךָ, רַק בְּעִרְפָם נִתְקַלְקְלוּ כְּדִי לְהַפִּיעָם, אָבֵל בְּחִמְלַת-הַשָּׁם הַמְּשִׁיךְ כַּח הַחוֹמוֹת הַמְּעַכְּבִים הַמִּים לְתוֹךְ 'תֵּבֵת נַח' - שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם. כִּי סוּד 'תֵּבֵת נַח', נִמְשָׁךְ מִ"הַעֵשֶׂר הוֹמוֹת שֶׁל מִים".

”ומי המבול היו על הארץ” (בראשית ז, י)

בבחינת (שיר השירים ח, ז): ”מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה”.

כב.

(ח"א מד)

”תפלות פנגד תמידין תקנום” (ברכות כו:)
תפלות פנגד, הינו: המחשבות זרות שהם פנגד, שהם מבבלבלין תפלתו. ונקראים מבול, שהם מבבלבלין תפלתו.

ותקונו: שיתן צדקה לארץ ישראל, ועל ידי זה הוא נכלל בארץ ישראל, אשר עליה נאמר (יחזקאל כב, כד): ”ארץ לא גשמה ביום זעם”, כמו שדרשו רז"ל (זבחים קיג. שלא ירד מי אשמי המבול לארץ ישראל), ועל ידי זה הוא נצול מחשבות זרות.

וזוה: ”תמידין תקנום” - תקונום על ידי ארץ ישראל, שנאמר בזה (דברים יא, יב): ”ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיה בך”.

כג.

(ח"ב פג)

על ידי תקונו הברית וכו' - נעשה בך חורין וכו' וכו' - ונתבטל העצבות והליצנות הבאים ממרה שחרה וכו', על ידי יצירה טוב, שהוא בחינת (קהלת י, יב): ”לב חכם לימינו”.

ובימין הזה - מקים הנופלים לאהבות וליראות רעות - לאהבות ויראות קדושות וכו'.

ואז יכול הלב להתלהב בלמוד התורה, ב”שלהובין דרחימותא” (זהר צו לג:), ומים רבים שהם אהבות ויראות חיצוניות, אי אפשר להם לכבות התלהבות הזאת,

והשכינה היא מכסה בכנפיה על דמהון של ישראל באהבה הזאת, שלא ישלטו עליהם זרע מרעים (ישעיה א, ד), שהם בחינת מי המבול (בראשית ז, זי).

וזוה בחינת ”כפוי הדם” (ויקרא יז, יג) וכו' - בחינת (משלי י, יב): ”על כל פשעים תכסה אהבה”.

”בשנת שש מאות שנה לחיי נח” בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינת תהום רבה וארבת השמים נפתחו” (בראשית ז, יא)

ובשית מאה שנין לשתיתא - יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא, ומבועי דחכמתא לתתא, ויתתון עלמא לאעלא בשביעאה. כבר נש דמתתסון ביומא שתייתא מכי ערב שמטא לאעלא בשבתא, אוף הכי נמי. וסימניה (בראשית ז, יא): ”בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו', נבקעו כל מעיינות תהום רבה”.

[תרגום: ובשנת שש מאות לאלף הששי, יפתחו שיערי החכמה למעלה, ויפתחו מעיינות החכמה למטה - ויתתסון העולם לכנס לאלף השביעי, באדם שמכין עצמו ביום הששי משענה שהשמש עומדת לשקוע, לכנס ליום השבת - הכי נמי באן].

כד.

(עלים לתרופה, ג תזריע ת"ר)

ותזכרו היטב היטב בכל יום ויום מה שנעשה עמנו בזה העולם, שבאנו לזה העולם בזה הזמן במאה הששית של אלף הששי. ועתה תתחיל בקרוב אם ירצה השם המאה השביעית. ובזאת המאה היה הודוש שבחודשים בזה וכו' וכו'.

כה.

(אָבְנֵי הַבְּרִזָּל, טִיחוֹת וְסַפְרִים מִמֹּהֲרָנִי תִזְלֹכְנָה)

בְּשֵׁנַת ת"ר דְּבָרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם: "שִׁבּוּא מְשִׁיחַ בְּשֵׁנָה זו!" - וְאָמַר מֹהֲרָנִי תִזְלֹכְנָה: "שִׁבּוּדָאֵי לֹא יָבֹא בְּשֵׁנָה זו!" - וְמָה שֶׁפָּתוּב בְּזֵהָר (וַיֵּרָא קִיזו): "שִׁבְשֵׁנַת ת"ר יִפְתָּחוּן תְּרַעֵי דְחֻכְמָתָא!" - כּוֹנֵת הַדְּבָרִים הוּא: "שִׁיכּוֹל לְהִיזֵת, שְׁמַהֲיִזֵם אִם יִתְחִיל אָדָם דְּבַר שֶׁבְקֻדְשָׁה, יוּכַל לְגַמְרֵי!"

[וְזֶה לְשׁוֹן סֵפֶר 'זֵהָר חֵי' (לְהַרְבֵּי־הַקְּדוּשׁ מִקְאֲמָרְנָא זִיע"א) עַל הַזֵּהָר הַנִּזְכָּר: "וְאִזּוּ יִתְפָּתְחוּן תְּרַעֵי דְחֻכְמָתָא לְמִי שִׁירְצָה לְעַסְק בְּחֻכְמָה, יִהְיֶה כְּמַעֲיָן מִמֶּשׁ הַנוֹבֵעַ וְכוּ', וְכַבְּאֵן אִינוּ מְדַבֵּר כָּלֵל מִבִּיאוֹת מְשִׁיחַ, אֲלֵא מִהַתְּנַלּוֹת חֻכְמוֹת וְרִזֵי הַתּוֹרָה".]

"וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם" (בְּרֵאשִׁית ז, יט)

כו.

(לְקוּטֵי־הַלְכוּת, חֲנֻפָּה הַלְכָה ו, א - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מֹהֲרָן ח"א ט, תְּהַמַּת יִכְסִימוּ')

"חֲנֻפָּה הוּא בְּחִינַת תְּבַת נח" (תַּקּוּנֵי־זֵהָר כט), בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ח, ד): "וַתִּנַּח הַתְּבָה" וְכוּ'. כִּי "בְּחֻכְמָה פִּסְקוּ מִי הַמְּבוּל", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י (שָׁם ח, ג): "שֶׁבַכ"ז בְּכִסְלוֹ פִּסְקוּ הַגְּשָׁמִים".

כִּי 'חֲנֻפָּה' הוּא בְּחִינַת 'תְּבַת נח' - הֵינּוּ בְּחִינַת הַדְּבָר הַיּוֹצֵא בְּאֵמַת, בְּחִינַת (שָׁם ו, טז): "צֵהָר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה" - שֶׁעַל־יַדֵּי־זֶה נִצּוּלִין מִ"מִי הַמְּבוּל".

כִּי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, וְהַמְּחַשְּׁבוֹת מְבַלְבְּלִין אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד, וְהַמְּחַשְּׁבוֹת־זֵרוֹת' הֵם בְּחִינַת "מִי הַמְּבוּל", כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר (בְּסִימָן מַד - מוּבָא לְעִיל), וְלִפְעָמִים

עַל־יַדֵּי הַפְּגָמִים שֶׁל אָדָם שְׁפוּגִים בְּיֹתֵר, מִתְּגַבְּרִין עָלָיו הַבְּלָבוּלִים מְאֹד מְאֹד.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ז, יט-כ): "וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים וְכוּ', חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמָה מִלְּמַעְלָה גָּבְרוּ הַמִּים" וְכוּ'. הֵינּוּ: שְׁמַתְּגַבְּרִים הַבְּלָבוּלִים בְּיֹתֵר לְמַעְלָה מִכָּל הַיְּשׁוּב, וְאִפְלוּ מִכָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים.

דְּהֵינּוּ: שְׁמַתְּפִשְׁטִים כָּל־כָּף הַמְּחַשְּׁבוֹת־זֵרוֹת' וְהַבְּלָבוּלִים' - עַד שֶׁאֵין רוֹאֵה שׁוֹם צַד הַצָּלָה, וְאֵין לוֹ מָקוֹם לְאַחֵז עַצְמוֹ וְלַעֲמֹד שָׁם - כִּי הַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד לְמַעְלָה מִכָּל הַהָרִים, וְכַאֲלוֹ נִפְּלָ לְתוֹךְ הַתְּהוֹם מִמֶּשׁ.

אִזִּי מֵאֵינן יָבֹא עֲזָרוֹ? וְאִיךָ אֲפָשֶׁר לוֹ לְהַתְּפַלֵּל אוֹ לְעַסְק בְּעַבּוּדָתוֹ מִתּוֹךְ חֲשֻׁכַת תְּהוֹם כְּזֶה, וְאִזִּי עֵקֶר הַתַּקּוּן וְהַצָּלָה - הוּא רַק עַל־יַדֵּי בְּחִינַת 'תְּבַת נח', בְּחִינַת "צֵהָר תַּעֲשֶׂה לְתַבָּה" - דְּהֵינּוּ: שִׁדְבַר הַדְּבָר בְּאֵמַת לְפִי מְדַרְגָּתוֹ מִמְּקוֹם שֶׁהוּא.

וְאִזִּי עַל־יַדֵּי־זֶה - עַל־יַדֵּי הַדְּבָר שֶׁל אֵמַת, בְּחִינַת 'תְּבַת נח' - נִכְנָעִין מִי הַמְּבוּל'. וְכֵן עַל־יַדֵּי־זֶה רוֹאֵה הַפְּתַח אֵיךְ לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ. וְזֶה בְּחִינַת 'נֵר חֲנֻפָּה', בְּחִינַת 'תְּבַת נח' וְכוּ', כְּנ"ל.

"כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאֶפְיוֹ" (בְּרֵאשִׁית ז, כב)

כז.

(ח"א ח, א-ב-ג)

הֵנָּה יָקָר גְּנוּחֵי וְנָה (שְׁקוּרִיו: 'קְרַעֲכֵץ') מֵאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי, כִּי הוּא שְׁלֵמוֹת הַחֲסָרוֹנוֹת,

כי על־ידי בחינת ה'נְשִׁימָה', שהוא הרוח־חיים, נברא העולם וכו'. והוא גם־כן 'חיות האדם', כי 'חיות האדם' הוא ה'נְשִׁימָה', כמו שכתוב (בראשית ב, ז): "וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשִׁמַת חַיִּים", וכתוב (שם ז, כב): "כָּל אֲשֶׁר נְשִׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפָּיו", וכמו שאמרו חכמים (מעשה טוביה, בית־חדש פ"ב): "אם תחסר הנְשִׁימָה, תחסר החיים". נמצא: כי עקר חיות כל הדברים, הוא בבחינת 'רוח'.

וכשֵׁישׁ 'חֶסְרוֹן' באיזה דבר, עקר ה'חֶסְרוֹן' הוא בבחינת ה'חיות' של אותו הדבר, ה'רוח־חיים' של אותו הדבר - וה'אנחה' הוא 'אריכת הנְשִׁימָה', שמאריך רוחה, ועל־כֵּן כְּשֶׁמְתַאֲנַח על החֶסְרוֹן ומאריך רוחה, ממשִׁיךְ 'רוח־חיים' ל'חֶסְרוֹן', ומשלים ה'חֶסְרוֹן'.

ועקר ה'רוח־חיים', שְׁלֵמוֹת החֶסְרוֹן, מקבלין מהצדיק והרב שבדור.

אך רשעים, הדוברים "על צדיק עֵתֶק בְּגִאוֹה וּבוֹז" (תהלים לא, יט), מקבלין הרוח מה'רב דקלפה', בחינת 'רוח הטמאה', אך שאין לו קיום כָּלֵל, ולסוף פָּלָה ונאבד, "ומסער גופה ונשמתה" (תקוני־זוהר לה:); וכמו שכתוב (דברים ז, י): "וּמְשַׁלֵּם לְשִׁנְאָיו אֵל פְּנֵיו לְהֶאֱבִידוֹ".

"ומשלים" - לשון שְׁלֵמוֹת החֶסְרוֹן שנמשך לו, בחינת 'אריכת הרוח'.

וזהו: "אל פניו" - כי 'פניו' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (ישעיה ג, ט): "הִפְרַת פְּנִיָּהֶם עֲנָתָה בָּם, זֶה הַחֹטֵם" (יבמות קכ.), שהוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב: "וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשִׁמַת חַיִּים" (בראשית ב, ז), "כָּל אֲשֶׁר נְשִׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאַפָּיו" (שם ז, כב). אך

הוא "לְהֶאֱבִידוֹ", כי אף שהוא גדול לפי שעה, לסוף נאבד.

"וישלח את היונה מאתו, לראות הקלו המים מעל פני האדמה" (בראשית ח, ח)

נח.

(לקוטי־הלכות, סימני עוף־טהור ג, ב - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')
ועל־כֵּן נח הצדיק, כְּשֶׁרָצָה לְדַעַת אִם כָּבֵד נִכְנָעוּ וְנִתְבַטְּלוּ מִיָּמֵי הַמְּבֹול, שָׁלַח אֶת הָעוֹפֹת לְחַקֵּר וְלִידַע עַל־יָדָם דִּיקָא (עיר־שם).

כי "מי המבול", זה בחינת 'פגם־הברית', בחינת (בראשית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכֹוֹ" וכו'.

ו"נח היה צדיק" (בראשית ו, ט), "וצדיק הוא מאן דנטיר ברית" (זהר נח נט:), וזכה לבחינת 'שמירת־הברית' בשני הבחינות, בבחינת 'יהודא־עלאה' ו'יהודא־תתאה', בבחינת (בראשית ו, ט): "אֵלֶּה תוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ - נֹחַ לְעָלָא, נֹחַ לְתַתָּא" (זהר שם), הינו בחינת 'יהודא־עלאה' ו'יהודא־תתאה'.

ועל־כֵּן נצל מ"מי המבול". והצלתו היה על־ידי ה'תבה'. ו"תבת נח" זה בחינת 'דבורים־קדושים', פמובא (לקוטי־מוהר"ן ח"א קיב).

כי ה'דבור' מאיר בכל־מקום, ומתגבר ומכניע "מי המבול", בבחינת (בראשית ז, יח): "וַתִּלְכֵּד הַתְּבֵה עַל פְּנֵי הַמַּיִם" וכו' - כי ה'דבור' הוא בחינת (בבא־בבא עג:): "צִפְרַתָּא דְקָאֵי עַד קַרְסְלֵיהּ בְּמֵיא, וְרִישִׁיהּ מְטִי לְצִית שְׂמִיא" וכו'.

וְעַל-כֵּן כְּשֶׁרָצָה נֹחַ לְדַעַת אִם קָלוּ מִי הַמַּבּוּל, אִם נִכְנַע הָרַע וְהִתְחִיל לְהִתְעוֹרֵר וּלְהִתְנוּצֵץ אֵיזָה טוֹב, שְׁלַח אֶת הָעוֹף, דְּהִינּוּ הַיּוֹנָה: **"לָרְאוֹת הֶקְלוּ הַמַּיִם"** וְכו' (בראשית ח, ח) - **כִּי הָעוֹפוֹת** הֵם בְּבַחֲנֵינָת 'דְּבוּר', בְּחִינַת **'צִפְרָתָא הַנְּל'** - **שְׁעַל-יְדֵי-יָזָה** עֵקֶר הַדְּבוּר שֶׁל **"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע"** (שם ב, ט) - **כִּי ה'דְּבוּר' מֵאִיר בְּכָל מְקוֹם, כַּנְּל.**

"וְהִנְבֵּא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב, וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ" (בראשית ח, יא)

נט.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, מח)

זֶהוּ בְּחִינַת אֲגַדְלַת קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שְׁמִמְשִׁיכִין אֶז כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבֵיתוֹ 'קִדְשַׁת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, שְׁעַל-יְדֵי-יָזָה מְכַנְיַעִין בְּכָל שָׁנָה מְלֻכוֹת-הָרִשְׁעָה, שָׂרְצוּ לְהַשְׁכִּיחַ תּוֹרָתוֹ, וְגָזְרוּ אֶז כַּמָּה שְׁמָדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַז"ל (וַיִּקְרָא-דָבָר יג, ח) - **כִּי כָל-יָזָה מְבַטְלִין, עַל-יְדֵי 'קִדְשַׁת נֵר חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשַׁת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הָאֶרֶת-הָרָצוֹן.**

וְזֶה שְׁמוּבָא בְּסַפְרֵי-קִדְשׁ, מְגַדֵּל נוֹרָאוֹת 'קִדְשַׁת חֲנֻכָּה, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַדְּלֻקַּת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה' - עַד שְׁגַם בִּימֵי נֹחַ תִּכְבַּח אַחַר הַמַּבּוּל (בראשית ח, יא): **"בָּאָה הַיּוֹנָה וְהִנֵּה עָלָה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ"** - שְׁמֵרְמוֹז עַל 'שְׁמֵן הַמְּנוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲנֻכָּה, שְׁמַצִּיל מִ"שִׁטָּף מַיִם רַבִּים" (תהלים לב, ו), מְבַחֲנֵינָת 'מִימֵי הַמַּבּוּל' הַמְתַּגַּבְרִים בְּכָל דּוֹר בְּכָל-פַּעַם, לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם חִסְיוֹשְׁלוֹם.

אֲךָ עֵקֶר הַתְּקוּן - עַל-יְדֵי **"עָלָה זֵית"**, בְּחִינַת 'שְׁמֵן נֵר חֲנֻכָּה, בְּחִינַת 'שְׁמֵן

הַמְּנוֹרָה, בְּחִינַת 'הָאֶרֶת-הָרָצוֹן' - שְׁמֵאִיר בְּכָל מִינֵי חֶשֶׁד, אֲפָלוּ בְּחֶשְׁכַת 'מִי הַמַּבּוּל' חִסְיוֹשְׁלוֹם.

כִּי הַכֹּל מִתְבַּטֵּל עַל-יְדֵי 'הָאֶרֶת-הָרָצוֹן' שְׁמֵרְמוֹז בְּ"עָלָה זֵית" שֶׁהִבִּיָּאָה הַיּוֹנָה לְעֵת עֶרֶב" (בראשית שם) - שְׁמֵרְמוֹז עַל **'עֵקְבוֹת-מְשִׁיחָא, בְּחִינַת (זְכָרְיָה יד, ז): 'וְהָיָה לְעֵת עֶרֶב יִהְיֶה אֹר'**.

וְעַל-כֵּן בְּאֵמַת מְבֹאֵר בְּמִדְרָשׁ-הַנְּעֻלָּם (זֵהר-תְּדַשׁ נח): **עַל פְּסוּק "וְהִנֵּה עָלָה זֵית" הַנְּל:** **"שְׁלוּלָא נְרוֹת הַמְּנוֹרָה, בְּחִינַת נֵר חֲנֻכָּה" - כְּבָר אֲבָדָה פְּלִטַת יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם!"** - כִּי עֵקֶר קִיּוּמֵנוּ עֵתָה, הוּא עַל-יְדֵי 'הָאֶרֶת-הָרָצוֹן הַנְּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְרוֹת הַמְּנוֹרָה.

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבֹנֹ, לֹא אֶסֶף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאָדָמָה" (בראשית ח, כא)

ל.

(ח"א מט, ז)

"בִּינָה, דִּינִין מִתְעַרְיִן מִנָּה" (זֵהר וַיְחִי רכג, וַיִּקְרָא יג, אַחֲרֵי סוּה), וְהִיא שְׂרָשׁוֹן, שְׁעַל-יְדֵיהָ נִמְתְּקִין. וְזֶה (בראשית ו, ו): **"וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבֹ" - בְּבַחֲנֵינָת "דִּינִין מִתְעַרְיִן מִנָּה".** **"וַיֹּאמֶר אֵל לְבֹ לֹא אוֹסִיף עוֹד לְקַלֵּל"** (שם ח, כא) - בְּבַחֲנֵינָת 'הַמְתְּקַת הַדִּינִים בְּשְׂרָשׁוֹן.

"כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעֻרָיו" (בראשית ח, כא)

לא.

(ח"ב פג)

"אֹר הָעֵינַיִן מְעוֹרְרִין יוֹם נֶקֶם שְׁבַלְב' (ישעיה סג, ד), **לְבַטֵּל שְׂאוֹר וְחִמְץ שֶׁל**

(בראשית ח, כא): 'יצר לב האדם רע הנשאר לו מנעוריו' (תקוני-זהר נא).

ו'שאור' ו'חמץ' שבלב האדם - הוא המסית את האדם שיהרהר אחר תלמידיו-חכמים שבדור ולומר 'זה נאה וזה לא נאה', בבחינת (הושע י, ב): 'חלק לבם'. 'לב'ם, הם ע"ב צדיקים שבדור.

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ"

(בראשית ט, ב)

לב.

(ח"א נז, ו)

עקר המורא שמתיראין מן האדם, בבחינת (בראשית ט, ב): "ומוראכם וחתכם" - אינו אלא על-ידי ה"צלם אלקים" שבפני האדם (שם א, כז).

ועל-ידי ה"צלם", האדם הוא אדם. וכשפר 'צלם' - אזי יוצא מגדר אדם לגדר בהמה, ואז "סר מוראו" (שבת קנא:).

"כירק עשב נתתי לכם את כל" (בראשית ט, ג)

לג.

(ח"ב ה, בסוף)

"ואנחנא אעשבא" (בבא-בבא עד:). "עשבא" - זה בחינת 'כלליות המאכלים', כמו שכתוב (בראשית ט, ג): "כירק עשב נתתי לכם את כל".

הינו: אחר שהיינו מתקנים את המחין, הנחנו עצמנו 'אעשבא', הינו על המאכלים, לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום חסודשלום.

ותקון זה, 'תקון המאכלים' - נעשה על-ידי 'חזוק המלאך', שנתחזק על-ידי 'התחדשות הרצון', על-ידי ה'שמחה' וכו'.

"כי בצלם אלקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו)

עניני 'צלם אלקים', נמצאים ב'פרשת בראשית' בפסוק (בראשית א, כז): "בצלם אלקים ברא אתו".

"והיתה הקשת בענן, וראיתה לזכר ברית עולם"

(בראשית ט, טז) - עניני 'קשת'

לד.

(ח"א כט, ו-ט-בסוף)

עקר ה'דבור', תלוי ב'תקון-הכללי' וכו'.

וזה בחינת: "ביומיו דרבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: 'פתח פיה'. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמר חד לחברה (קהלת ה, ה): 'אל תתן את פיה לחטיא את בשרך'" (זהר אחרי עט. אמור קו.).

כי "רבי שמעון היה קשת הברית" (תקוני-

זהר יא. צט. - כתבות עז: בראשית-רבה לה, ב; זהר ויקרא טו. זהר-חדש בראשית יט.) וכו'. כי פשיש 'תקון-הכללי' שהוא "קשת הברית" - אזי הדבור מתר וכו'.

וזה בחינת 'משא-ומתן באמונה' וכו'.

'משא' - זה בחינת (תהלים לח, ה): "כי עונתי עברו ראשי פמשא' כבד יכבדו מפני", שהם השס"ה לאוין וכו'.

וּמִתֵּן - הוא בחינת 'תקוני-הכללי', שהוא ה'צדקה', בחינת (משלי יח, טז): **"מִתֵּן אָדָם יִרְחִיב לֹו"**. בחינת **"קִשְׁת הַבְּרִית"**, שהוא ה'צדיק', בחינת (תהלים לז, כא): **"צַדִּיק חֹנֵן וְנוֹתֵן"**.

לה.

(ח"א מב)

הִנֵּה עַל-יְדֵי נְגִינָה נמתקין הדינין, כמו שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רטו): **"ה'קִשְׁת' - היא ה'שכינה'**. וְתֵלֶת גִּוְנֵין דְקִשְׁת' - הם ה'אבות', והם לְבוּשֵׁין דְשְׂכִינְתָא. וְכִשְׂהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁין דְנְהִירֵין - אַזִּי (בראשית ט, טז): **"וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר בְּרִית עֹלָם"** - אַזִּי (אסתר ז, י): **"וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

מִשָּׁל: לְמֶלֶךְ שְׂכָעַס עַל בְּנוֹ, וְכִשְׂהַמֶּלֶךְ רוֹאֶה הַמֶּלֶכָה בְּלְבוּשֵׁין דְנְהִירֵין, אַזִּי מְרַחֵם עַל בְּנוֹ.

וְאוֹתִיּוֹת הַתַּפְּלָה - היא ה'שכינה', כמו שכתוב (תהלים נא, יז): **"אֲדִינֵי שְׂפָתַי תִּפְתָּח"** - שֶׁה'דבור' הוא שם **"אֲדִינֵי"**. וְנִקְרָא **"קִשְׁת'** - כמו שפרש רש"י (בראשית מח, כב): **"בְּחֶרֶבִי וּבְקִשְׁתִּי"** - **"לְשׁוֹן תַּפְּלָה"**.

וְקוֹל הַנְּגִינָה - הם תֵּלֶת גִּוְנֵין דְקִשְׁת'. שֵׁישׁ בְּקוֹל: אֵשׁ, מִים, רוּחַ, שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה אָבוֹת' - שֶׁה'אבות' הם **"שְׁלֹשָׁה גִּוְנֵין דְנְהִירֵין"**, שֶׁבָּהֶם: **"וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר" וכו'.**

נִמְצָא: מִי שֶׁמְנַגֵּן אוֹתִיּוֹת הַתַּפְּלָה, וְקוֹל הַנְּגִינָה, הם בְּזָפוֹת וּבְבִהִירוֹת גָּדוֹל, אַזִּי מְלַבֵּשׁ אֶת ה'שכינה', הֵינּוּ ה'אוֹתִיּוֹת', בְּלְבוּשֵׁין דְנְהִירֵין, וְקִדְשָׁא־בְּרִיךְ-הוּא רוֹאֶה אוֹתָהּ, אַזִּי: **"וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

וְכִשְׂהַלְבוּשֵׁין נְהִירֵין בְּזָפוֹת וּבְבִהִירוֹת - נִקְרָא זְכוֹת הָאָבוֹת'. אַזִּי:

"וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר בְּרִית עֹלָם", הֵינּוּ: **"וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"** - וְנִמְתַּק הַדִּינֵין.

גַּם עַל-יְדֵי 'אַמוּנַת חֲכָמִים' - שֶׁמֵּאֱמִין: **"שֶׁכָּל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינּוּ פְּשׁוּט, וַיֵּשׁ בָּהֶם רְזִין!"** - מְלַבֵּשׁ אֶת ה'קִשְׁת' בְּלְבוּשֵׁין דְנְהִירֵין. אַזִּי: **"וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר בְּרִית עֹלָם"**.

כִּי ה'צַדִּיק' הוא בחינת **"קִשְׁת'** - כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שֶׁמְעֹזֵן בֶּן יוֹחָאי לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי: **"הִנְרָאָה קִשְׁת בְּיַמֶּיךָ"** וְכו' (כתבות עז).

וְאִיתָא בְּזִהְרֵי-הַקְּדוּשׁ (פנחס שם): **"מִי שְׁעוֹבְדֵי לְאִנְהָרָא בְּהוֹן מְטְרוֹנִיתָא, וְלִמְפִּשֵׁט מְנַה לְבוּשֵׁין דְקַדְרוֹנִיתָא דְפִשְׁטִין, וְלִקְשָׁטָא בְּלְבוּשֵׁין דְגִּוְנֵין נְהִירֵין דְרִזִּין דְאוֹרִיתָא, מָה פְּתִיב בַּה: 'וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר בְּרִית עֹלָם', דְאוֹר ר"ז אֶתְקַרֵי, וּבַהִיא זְמַנָּא סַלַק מְנַה רְגָזָא דְבְּרִיָּה, וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**.

אֲפֹרֶשׁ 'מִתּוֹק-מִדְּבַש': מִי שֶׁמַּעֲשִׂין הֵם כְּדֵי לְהַאִיר בָּהֶם אֶת הַשְּׂכִינָה, וְלְהַפְּשִׁיט מִמֶּנָּה לְבוּשֵׁי הַשְּׁחָרוּת' שֶׁל ה'פִּשְׁטִים', וְלִקְשָׁט אוֹתָהּ בְּלְבוּשֵׁים שֶׁל גִּוְנֵים הַמְּאִירִים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה - מָה נֶאֱמַר בּוּ: **"וְרָאִיתָהּ לְזָכֹר בְּרִית עֹלָם"**, כִּי אוֹר' נִקְרָא ר"ז, לְפִי שֶׁמְסַפְּרֵם שְׁוָה - וּבְזִמְן הַהוּא שְׁז"א (זְעִיר-אֲנִפִּין, קִדְשָׁא־בְּרִיךְ-הוּא) רוֹאֶה אֶת הַמֶּלֶכָה מְקַשָּׁטָת, מַעֲבִיר מִמֶּנּוּ אֶת הַכַּעַס שֶׁהִיָּה לוֹ עַל בְּנוֹ, וּמְתַקֵּים: **"וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה"**, שֶׁנִּמְתַּקִּים הַדִּינֵים מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל.

גַּם זֶה בְּחִינַת 'תְּקִיעוֹת' - כִּי **"תְּקִיעָה שְׂבָרִים תְּרוּעָה"**, הֵם הָאָבוֹת: **"אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְסִימְנָה: 'קִשְׁת', הֵינּוּ: 'תְּקִיעָה' וְכו' (זֶהר פְּנַחַס רל).**

"אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם" (תהלים יט, ד) - זֶה בְּחִינַת **"קִשְׁת'**. וְקוֹל' - תֵּלֶת גִּוְנֵין דְקִשְׁת'.

לו.

(ח"א מד)

"אִירָא דְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מִחֲבִים" (בבא-בבא) קנח:). וְעַל־יַד־יָזָה נִזְדַּבַּךְ מַחוּ, הֵינוּ: מִחֲשַׁבְתּוֹ.

וְזָה פְרוּשׁ (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְרֵאִיתִיָּה לְזָכַר בְּרִית עוֹלָם". "וְרֵאִיתִיָּה" - עַל־יַד־יָזָה בְּחִינּוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל - נִתְעוֹדַר וְנִתְתַקַּן "בְּרִית עוֹלָם", בְּחִינּוֹת 'תַּפְּלָה', "ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלּוֹתָא, צְדִיק ח"י עֲלָמִין" (זֶהָר פְּנַחֶס רַמְדִּי: רַנ. רַנְז. שׁוֹפְטִים רַעְדִּי: תַּקּוּנֵי־זֶהָר ג. ד. נ. ס. פה. וְעוֹד).

לז.

(ח"א נה, ח)

עַל־יַד־יָזָה תַּפְּלָה בְּתַקּוּנּוֹ, מִתְנוּצֵץ אִוֵּר זְכוֹת אָבוֹת וְכוּ, וְ"בְּאַתָּר דְּאָבוֹת תַּפְּלָה, שְׂכִינְתָא תַּפְּלָה" (זֶהָר שְׁלַח קַעֲדִי). וְזָה בְּחִינּוֹת 'יִרְשָׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' וְכוּ. וְעַל־יַד־יָזָה בְּחִינּוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לֹא דִי שְׁנַצּוֹל מִרַעֲעִין שְׁל רְשָׁעִים, אֲלָא גַם רוּאָה בָּהֶם מַה שְׁהֵם רַצּוּ לְרֵאוֹת בּוּ.

וְזָה (תַּהֲלִים לז, לד): "קִנְיָה אֵל ה' וְשָׁמַר דְּרַבּוּ" - זֶה בְּחִינּוֹת 'תַּקּוּן הַתַּפְּלָה', בְּחִינּוֹת 'דְּרִיכַת הַקְּשָׁת', בְּחִינּוֹת הַתַּפְּלָה. וְהָן "תַּלְתָּ גִּנְיָן דְּקְשָׁת" (זֶהָר פְּנַחֶס רַטוּ). שְׁהֵם אִוֵּר הָאָבוֹת הַמִּתְנוּצֵץ.

עַל־יַד־יָזָה (שם): "וִירוּמְמָה לְרִשְׁתָּ אֶרֶץ" - זֶהוּ בְּחִינּוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. - וְעַל־יַד־יָזָה: "בְּהַפְּרַת רְשָׁעִים תִּרְאָה" וְכוּ.

לח.

(ח"ב ה, טו)

"וּסְלַק עֲנַנִּי" (כְּתוּבֹת קו.). זֶהוּ בְּחִינּוֹת 'תַּקּוּן־הַבְּרִית', בְּחִינּוֹת (בְּרֵאשִׁית ט, טז): "וְהִיִּתָּה הַקְּשָׁת בְּעֵנִי".

וְזָהוּ: 'עֲנַנִּי' - רֵאשִׁי־תְבוּת (תַּהֲלִים מז, י): "נְדִיבֵי עַמִּים נְאֻסְפוּ", בְּחִינּוֹת 'גְּרִים'. כִּי עַל־יַד־יָזָה 'תַּקּוּן הַגְּרִים', נַעֲשֶׂה 'תַּקּוּן־הַבְּרִית'.

לט.

(ח"ב פג)

עַל־יַד־יָזָה 'תַּקּוּן־הַבְּרִית' שֶׁהוּא 'קְשָׁת', יָכוֹל לְהוֹצִיא ה'חַצִּים', שֶׁהִיא ה'תַּפְּלָה' - שֶׁהוּא "ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלּוֹתָא, שְׁהֵם 'תַּלְתָּ וְוִין', בְּחִינּוֹת 'חַצִּים'" (תַּקּוּנֵי־זֶהָר מ.א. מ.ח.). - וּמְקוּמָם בְּבְרִית', בְּבְחִינּוֹת (תַּהֲלִים פט, כט): "וּבְרִיתִי נִאֻמְנָת לוֹ". 'אִמוּנָה' זֶה בְּחִינּוֹת 'תַּפְּלָה', בְּבְחִינּוֹת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי יָדִיו אִמוּנָה". וְאַז הַתַּחֲלַת 'צְמִיחַת קַרְן מְשִׁיחַ' וְכוּ.

מ.

(סְפוּרֵי־מַעֲשֵׂי־זֵוֹת, מַעֲשֵׂה יב מֵה'בַּעַל־תַּפְּלָה')
הַשִּׁיב הַגְּבוּר (לְהַבְעֵל־תַּפְּלָה): גַּם אֲנִי עֲבַרְתִּי עַל כָּל הַמְּקוֹמוֹת הַכְּלוּ וְכוּ (שְׁל אַנְשֵׁי הַמְּלֹךְ). וְהַלְכָתִי בְּאֲשֶׁר אֲלֹךְ. וְכַאֲשֶׁר הַלְכָתִי מִמְּקוֹמִי, שְׂכַחְתִּי אֶת הַקְּשָׁת' שְׁלִי שָׁם!
הַשִּׁיב ה'בַּעַל־תַּפְּלָה': "אֲנִי רֵאִיתִי אֶת הַקְּשָׁת' הַזֶּה, וַיִּדְעַתִּי שְׁבוּדָאֵי הוּא 'קְשָׁת' שְׁלָךְ, אֲךָ לֹא הִיִּתִּי יָכוֹל לְמַצֵּא אוֹתָךְ!"

"וִירָא חָם אָבִי כְנַעַן אֶת עֵרוֹת אָבִיו, וַיִּגַּד לְשָׁנָי אָחִיו בְּחוּץ. וַיִּקַּח שָׁם וַיִּפֹּת אֶת הַשֹּׁמְלָה, וַיִּשְׁיִמוּ עַל שְׂכָם שְׁנֵיהֶם וְגו', וְעֵרוֹת אָבִיהֶם לֹא רָאוּ" (בְּרֵאשִׁית ט, כב-כג)

מא.

(ח"א ז, ד)

וְדַע: שְׁעַל־יַד־יָזָה מְצוּת צִיצִית, הָאָדָם נִצּוֹל מ'עֲצַת הַנְּחָשׁ', מ'נִשְׁוֹאֵין שְׁל רְשָׁע', מִבְּחִינּוֹת 'נְאוּף'.

כִּי 'צִיצִית' שְׁמִירָה לְנֹאפֵף, כַּמּוּבָא
ב'תְּקוּנִים' (תְּקוּנֵי־זֶהַר לז. - על בְּרֵאשִׁית ט, כה):

"וַיִּקַּח שֵׁם וַיִּפֹּת אֶת הַשְּׂמֹלָה, וַיְשִׂימוּ עַל
שְׁכָם שְׁנֵיהֶם" - זֶה בְּחִינַת 'צִיצִית'.

"וְעֵרֹת אַבְיָהֶם לֹא רָאוּ" - כִּי 'צִיצִית'
מְכַסֶּה עַל 'עֵרְיִין'.

אַבְל 'חֶסֶד' דְּהוּא 'יִצְרֵהֶרֶע', דְּמַחְמֵם גּוּפָה
דְּבִרְנָשׁ בְּעֵבְרָה - הוּא 'אֲרוּר', כַּמּוּ
שְׁפָתוֹב (שָׁם שָׁם, כה): 'אֲרוּר כְּנַעַן', כַּמּוּ
שְׁפָתוֹב (שָׁם ג, יד): 'אֲרוּר אֶתָּה מִכָּל
הַבְּהֵמָה'". (עַד־פֶּאן ה'תְּקוּנֵי־זֶהַר').

זֶה הַשְּׂמֹלָה, הִינּוּ 'צִיצִית' - הוּא שְׁמִירָה
מ'עֵצַת הַנְּחָשׁ, מ'זְהֵמַת
הַנְּחָשׁ'.

"אֲרוּר כְּנַעַן, עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו"

(בְּרֵאשִׁית ט, כה)

מב.

(ח"א ז, ד)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפֶסוּק (בְּרֵאשִׁית ט, כה): "וַיִּקַּח
שֵׁם וַיִּפֹּת אֶת הַשְּׂמֹלָה".

מג.

(ח"א קיז)

'אֲלִיָּהוּ' יָבוֹא לְרַחֵק ה'שֶׁקֶר', שֶׁהוּא
מִבְּחִינַת הַנְּחָשׁ הַנִּקְרָא: "אֲרוּר"
(בְּרֵאשִׁית ג, יד). ו"הַנְּחָשׁ הֵבִיא מִיתָה לְעוֹלָם",
ו"הַשְּׂנֵה הוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה" (בְּרִכּוֹת
נז:). - וְכִיּוֹן שְׁבִמּוֹצֵאֵי־שֶׁבֶת מִתְחִיל
'הַתְּגַלּוֹת אֲלִיָּהוּ', נִדְּחָה ה'שֶׁקֶר' שֶׁהוּא
הַנְּחָשׁ, לְכַן קָשָׁה אִז לִישַׁן.

כִּי אָמְרוּ רַז"ל (קְדוּשִׁין מ:): "עֲשֵׂרָה קַבִּין
שְׁנֵה יִרְדּוּ לְעוֹלָם, תִּשְׁעָה נִטְלוּ

עֲבָדִים". ו'עֶבֶד' הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, כה):
"כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים", וְהוּא בְּחִינַת "אֲרוּר"
(שָׁם), בְּחִינַת הַנְּחָשׁ'.

וְכִיּוֹן שְׁבִמּוֹצֵאֵי־שֶׁבֶת הוּא בְּחִינַת
'הַתְּגַלּוֹת אֲלִיָּהוּ', וְנִדְּחָה בְּחִינַת
הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת "כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים" -
נִדְּחָה הַשְּׂנֵה שִׁירְדָּה לְעֲבָדִים'.

וְעַל־כֵּן 'אֲלִיָּהוּ' בְּגִימַטְרִיא 'ב"ן' - הַפֶּךָ
בְּחִינַת 'עֶבֶד'.

מד.

(ח"ב א, י)

'שְׁמִירַת־הַבְּרִית, מִי שְׁפוּגֵם בּוֹ, הוּא
בְּבְחִינַת 'עֲבָדוֹת',

בְּבְחִינַת 'חֶסֶד', שְׁנֵאֲמַר בּוֹ (בְּרֵאשִׁית ט, כה):
"אֲרוּר כְּנַעַן, עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאַחִיו".

מה.

(שִׁיחוֹת שְׂאֵחַר סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת)

דַּע: שֵׁשׁ שְׁנֵי מֵינֵי פְּלִטִין שְׂדוּמִין זֶה
לְזֶה. בְּאֶחָד דָּר בּוֹ 'מִלְּךָ', וּבַהַשְּׁנַי דָּר
'עֶבֶד'.

וּבְיַד־אֵי בְּאֵמַת הוּא חֲלוּק גְּדוּל בֵּין
ה'פְּלִטִין שֶׁל מִלְּךָ' ל'פְּלִטִין שֶׁל
עֶבֶד'. רַק אִי־עַל־פִּי־כֵן אֶפְשָׁר לְטַעוֹת
בֵּינֵיהֶם, הִינּוּ בֵּין ה'אֵמַת' וְה'שֶׁקֶר', כִּי
ה'שֶׁקֶר' מְדַמָּה עֲצָמוֹ לְה'אֵמַת', כִּי גַם שָׁם
יֵשׁ קֶשֶׁר מִנְּפִשׁוֹת רַבִּים, וְאֶפְשָׁר לְאָדָם
לְטַעוֹת. וְאִינּוּ יוֹדֵעַ הֵיכָן ה'אֵמַת' וְלִהְיֶיךָ
יִקְרַב עֲצָמוֹ.

וְדַע: שְׁעַל־יְדֵי מַצּוֹת 'פְּדִיוֹן שְׁבוּיִים' -
זוֹכָה לְהִבִּין בֵּין שְׁנֵי הַבְּתִים הַנ"ל,
בֵּין 'אֵמַת' ל'שֶׁקֶר', בֵּין 'מִלְּךָ' ל'עֶבֶד' - כִּי
ה'שֶׁקֶר' הוּא בְּחִינַת 'עֶבֶד', בְּחִינַת 'אֲרוּר',
בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ט, כה): "אֲרוּר כְּנַעַן עֶבֶד
עֲבָדִים" וְכו'.

”וּבְנֵי גָמֹר אֲשַׁכְּנֶנּוּ וְרִיפַת וְתַגְרָמָה” (בראשית י, ג)

מו.

(חיי-מוהר"ן רפ)

הָיָה מְדַבֵּר עִמִּי מִחֲדוּשֵׁי ה'בְּעַל-שָׁם-טוֹב'
ז"ל שְׁגָלָה חֲדָשׁוֹת בְּעוֹלָם, מַה שְּׁלֹא
נִתְגַּלְגַּל מִקֹּדֶם סְפוּר בְּזֶה. רַק ב'כַּתְּבִי-
הָאֲרִיז"ל נִמְצָא גַם-כֵּן בְּאִיזָה מְקוֹמוֹת מֵעֵין
זֶה וְכוּ'.

אֲחֵר־כֵּן עָנָה וְאָמַר: שְׁעַל-זֶה אֵין שׁוּם
אֶחָד מִסְתַּכֵּל, שְׁכָל מַה שְּׁגָלוֹ,
לֹא הָיָה רַק בְּחֶלֶק אִסְיָה'.

וּבְאַמֶּת בְּהַתּוֹרָה-הַקְדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֹּל -
כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכָּלֶם, בְּגוֹן
”אֲשַׁכְּנֶנּוּ” מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בראשית י, ג). רַק
שְׁאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר מִכָּלֶם. רַק
שֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת מֵהֶם, וּמְשַׁלִּיכָה אוֹתָם.

וּבְמָקוֹם שֶׁהִיא רוֹצֶה, עוֹשֶׂה סְפוּר גָּמוּר,
בְּגוֹן מ'לְכָן' וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה
מֵהֶם אִיזָה סְפוּר. אָבֵל אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּהַתּוֹרָה
מְרַמְזִים כָּלֶם.

אָבֵל גְּדוּלֵי הַקְדָּמוֹנִים לֹא גָלוּ רַק מִחֶלֶק
”אִסְיָה'”. וּבְאַמֶּת הָיוּ מְדִינוֹת רַבּוֹת גַּם
בְּשָׂאֵר חֻלְקֵי הָעוֹלָם, גַּם קֹדֶם מִתַּן-תּוֹרָה וְכוּ'.
וְכוּ'.

”וַיְהִי כָל הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֶחָדִים.
וַיֹּאמֶר ה' הֵן עִם אֶחָד וְשָׁפָה אֶחָת לְכָלֶם”
(בראשית יא, א-ו)

אָבֵל ב'זִמְנָא דְאַתִּי' מַה כְּתִיב (צְפַנְיָה ג, ט): ”כִּי אָז
אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה, לְקֹרֵא כָלֶם בְּשֵׁם ה'
וּלְעַבְדוֹ שְׁכָם אֶחָד”, וְכַתִּיב (זְכַרְיָה יד, ט): ”וַהֲיִהֶה ה'
לְמַלְךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיֶּה ה' אֶחָד
וְשִׁמוֹ אֶחָד.” (זהר נח עו:)

מז.

(ח"א מח)

לְעֵת־דִּלְכָבָא שְׁיִתְנַסּוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם עַל-
יְדֵי 'מַצּוֹת סְפָה', אִז נִתְקַיֵּם
(צְפַנְיָה ג, ט): ”אִז אֶהְפֹּךְ אֶל כָּל הָעַמִּים שְׁפָה
בְרוּרָה”.

”שָׁפָה” רֹאשֵׁי-תְבוּת שֶׁל (תְּהֵלִים קכז, ג):
”שְׁכָר פְּרִי ה'בְּטָן” - הֵינּוּ בְּחִינַת
'סְפָה' (עֵין בְּפָנִים).

גַּם אִז נִתְהַפֵּךְ ”רִיב לְשׁוֹנוֹת” (תְּהֵלִים לא, כא),
וְלֹא יִהְיֶה בְּחִינַת 'רִיב', וַיְהִיֶּה שְׁפָה
אֶחָת ”לְעַבְדוֹ שְׁכָם אֶחָד” (צְפַנְיָה ג, ט). וְאִז
יִתְגַּבֵּר 'אַמֶּת', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (מְשָׁלִי יב, יט):
”שְׁפַת אַמֶּת תִּבּוֹן לְעַד”, הֵינּוּ: אֶפְלוּ עַבְדֵי-
יַחֲזִרוּ ”לְעַבְדוֹ שְׁכָם אֶחָד”.

”וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: הֲבֵה נִלְבְּנָה לְבָנִים”
(בראשית יא, ג)

מח.

(חיי-מוהר"ן, הַשְּׂמֻטוֹת בְּסוּף-הַסְּפָר)

”עַל מִשְׁקַל שְׁנֵי סְלָעִים מִיֹּלֶת, נִתְגַּלְגַּל
הַדְּבָר וַיִּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ לְמַצָּרִים” (שְׁבַת
י:). ”מִשְׁקַל שְׁנֵי סְלָעִים מִיֹּלֶת” - הֵינּוּ:
בְּחִינַת 'מַלְי', הֵינּוּ: בְּחִינַת 'דְּבוּרִים' שְׁשׁוּיִם
'שְׁנֵי סְלָעִים'.

”עַל-יְדֵי-זֶה נִתְקַנְאוּ בּוֹ אֶחָיו וַיִּרְדּוּ
לְמַצָּרִים” - כִּי ”עַקֵּר גְּלוּת-
מַצָּרִים' הִיָּה, לְתַקֵּן 'פְּגַם-הַדְּבוּר', שְׁפָגְמוֹ בּוֹ
'דוּר-הַפְּלָגָה' שְׁקֻלְקוּ ב'דְּבוּר' וְאָמְרוּ
(בראשית יא, ג): ”הֲבֵה נִלְבְּנָה לְבָנִים” (שַׁעֲרֵ-
הַפְּנוּת פֶּסַח).

בַּמְּנַהֵג הַנִּי"ל. וְהָיוּ לָהֶם אֱלֹהוֹת רַבִּים, דְּהֵינּוּ
לְפָנֵי הַמִּמּוֹן.

"וַיֹּאמְרוּ: הֲבֵה נִבְנֶה לָנוּ עִיר וּמְגִדָּל,
וְרֹאשׁוֹ בַשָּׁמַיִם, וְנַעֲטֶה לָנוּ שֵׁם" (בראשית יא, ד)

מ.ט.

(ספורי-מעשיות, מעטטה יב מה'בעל-תפלה')

וַיְהִי הַיּוֹם, וְהָיָה מְדִינָה שְׁהִיָּה שָׁם
'עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל', שְׁהִיוּ כָּלֶם עֲשִׂירִים.

אֲךָ הָיָה דְרָכָם וְהִנְהַגְתָּם, זָר וּמִשְׁנָה מְאֹד -
כִּי הִכַּל הָיָה מִתְנַהֵג אֲצֻלָּם כְּפִי
הָעֲשִׂירוֹת, שְׁהִיָּה עֶרֶךְ מַעֲלַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּפִי הָעֲשִׂירוֹת שָׁלוֹ - שְׁמִי שֵׁישׁ לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ
אֲלָפִים אוֹ רַבּוֹת - יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה זֹה. וּמִי שֵׁישׁ
לוֹ כֶּךָ וְכֶךָ מִמּוֹן - יֵשׁ לוֹ מַעֲלָה אַחֲרָת. וְכֵן
כִּיּוֹצֵא בָּזֶה. כָּל סֹדֵר הַמַּעֲלֹת, הָיָה אֲצֻלָּם
כְּפִי הַמִּמּוֹן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְכוּ' וְכוּ'.

גַּם אָמְרוּ: שְׂאִין רְאוּי לָהֶם לֵישֵׁב כָּלֶל
בְּאוּרָא דְהַאִי עֵלְמָא, וְאִין רְאוּי לָהֶם
לְהַתְעַרֵּב עִם בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁלֵא יִטְמְאוּ אוֹתָן,
כִּי שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם הֵם טְמֵאִים כְּנִגְדָּם - עַל-
כֵּן יֵשְׁבוּ עִצְמוֹן: שְׂיִבְקָשׁוּ לָהֶם 'הָרִים
הַגְּבוּהִים' בִּיזְתֵר מִכָּל הָעוֹלָם, וְיֵשְׁבוּ שָׁם,
כְּדִי שְׂיִהְיוּ מְרוֹמְמִים מְאוּרָא דְעֵלְמָא.

וְשָׁלְחוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ 'הָרִים
הַגְּבוּהִים' כְּנִי"ל, וְהִלְכוּ וּבִקְשׁוּ
וּמְצְאוּ 'הָרִים גְּבוּהִים' מְאֹד. וְהִלְכוּ כָּל בְּנֵי
הַמְּדִינָה, וְיֵשְׁבוּ שָׁם עַל ה'הָרִים הַגְּבוּהִים' -
הֵינּוּ: שְׁעַל כָּל הַר וְהָר, יֵשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה קְבוּץ
מְאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַנִּי"ל.

וְעָשׂוּ סָבִיב הָהָר 'חֲזָקַת גְּדוֹל', וְהָיָה שָׁם
חֲפִירוֹת גְּדוֹלוֹת וְכִיּוֹצֵא סָבִיב הָהָר -
עַד שְׁלֵא הָיָה אֲפָשֵׁר בְּשׁוּם-אֲפָן שְׂיִבֵּא
אֲלֵיהֶם שׁוּם אָדָם וְכוּ'.

וְהָעֵמִידוּ שׁוֹמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר, כְּדִי
שְׁלֵא יִתְקַרֵּב לָהֶם זֶה, וְהֵם הָיוּ
יוֹשְׁבִים שָׁם עַל הָהָרִים, וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים

"כִּי שָׁם בָּלַל ה' שְׁפַת כָּל הָאָרֶץ" (בראשית יא, ט)

נ.

(ח"א נח, י)

"בְּבַלְיִים" (שַׁבַּת לא.). הֵינּוּ: הַדּוֹר הַפּוֹגְמִים
בְּה'דְבוּר', בְּחִינַת (בראשית יא, ט):
"כִּי שָׁם 'בָּלַל' ה' שְׁפַת כָּל הָאָרֶץ".

"וְשֵׁם אֲשֶׁת נָחוֹר מְלַכָּה וְגו', וְאָבִי יִסְכָּה"
(בראשית יא, כט)

"זו שְׂרָה שְׂסָכָה בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ" (רש"י, מגלה יא.)

נא.

(ח"א כא, ג)

'סָכָה', הוּא בְּחִינַת: "שְׂסָכָה בְּרוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יא.).

נב.

(ח"א מט, ה)

כְּשֶׁה'תְּפִלָּה', הֵינּוּ בְּחִינַת 'מְלָכוּת',
בְּשִׁפְלוּת וּבִקְטָנוּת - צְרִיךְ
לְהַקִּים אוֹתָהּ, בְּבְחִינַת (עמוס ט, יא): "אֲקִים
אֶת סֵכֶת דָּוִד". וְ'סָכָה', "זו שְׂרָה שְׂסָכָה"
בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד), וְ'שְׂרָה' זֶה 'מְלָכוּת',
בְּבְחִינַת (משלי יט, כא): "עֲצַת ה' הִיא תְּקוּם".

לְעֵיל סוּף פְּרִשְׁתַּת בְּרֵאשִׁית -
נִמְצְאִים עוֹד כְּמָה עֲנִינֵי "נח"

הַפְּטוּת פְּרִשַׁת נֹחַ

”וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ” (ישעיה נד, ז)

א.

(ח"א קה)

הַנְּהָה הָעוֹלָם צְרִיכִין רַחֲמִים גְּדוֹלִים, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמֵי וְכוּ'.

וְהַנְּהָה אֵינָא בְּזַהַר (נשא קלז:): "אֵיית רַחֲמִים וְאֵיית רַחֲמִים, אֵיית רַחֲמִים פְּשׁוּטִים' דְּזַעִיר-אַנְפִּין, וְאֵיית רַחֲמִים גְּדוֹלִים' דְּעֵתִיקָא-סְתִימָאָה, כְּמוֹ שְׂפַתְנוּב (ישעיה נד, ז): "וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבָּצֶךָ".

וְאִנּוּ צְרִיכִין רַחֲמִים, אַךְ בְּעוֹנֵינוּ-הַרְבִּים בְּדוֹר הַזֶּה אֵין מִי שִׁיתְפַּלֵּל כָּךְ, שְׂיוּכַל לְהַמְשִׁיךְ הַרַחֲמִים, מַחֲמַת שְׂאִין מִי שְׂיִפִּיר גְּדֻלַּת הַבוֹרָא כָּל כָּךְ, מִפְּנֵי גְדֻלַּת הַגְּלוּת וְהַדְּחָקוֹת. וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעַצְמוֹ צָרִיךְ לְהַתְפַּלֵּל עַל-זֶה וְכוּ'.

וְהַנְּהָה לְמִשְׁל: כְּשֵׁישׁ בְּעִיר שְׁנֵי עֲשִׂירִים, אֶחָד יֵשׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת פְּשׁוּט, וְהַשְּׁנֵי הוּא עֲשִׂיר גְּדוֹל מְאֹד וּמִפְּלֶג בְּעֲשִׂירוֹת עֶצוּם וְהוּן רַב מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי-אֶפְשֶׁר לְהַעֲרִיךְ עֲשִׂירוֹתוֹ.

וְהַצָּרָךְ אָדָם אֶחָד לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, הָעוֹלָה לְסֶפֶד רַב. וְהוּא אֵינּוּ יוֹכֵל לְהַתְקַרֵּב לְבִקְשׁ מְבַקְשׁוֹ, כִּי אִם לְהַעֲשִׂיר הַקְּטָן בְּמַעֲלָה, כִּי לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל אֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְבוֹא אֵלָיו.

אַבְל זֶה הָעֲשִׂיר הַקְּטָן, אַף-עַל-פִּי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְעֹזֵר לוֹ בְּכָל יְכָלְתּוֹ, אַף-עַל-

פִּי-כֵן לֹא יוֹכֵל לְקַבֵּל מְבַקְשׁוֹ מִמֶּנּוּ, כִּי אֵין בִּיכָלְתּוֹ לְמַלְאֵת מְשַׁאֲלוֹתָיו שֶׁל זֶה הָאִישׁ, כִּי מְשַׁאֲלוֹתָיו גְּדוֹלִים מִיכָלְתּוֹ.

עַל-כֵּן עֲצָה הִיעוּצָה לָזֶה הָאִישׁ הַצָּרִיךְ יִשׁוּעָה, שְׂיַעֲשֶׂה כָּךְ: שְׂיִלְךָ לָזֶה הָעֲשִׂיר הַקְּטָן שֶׁבְקָל יוֹכֵל לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו, וְלַעֲזוֹר רַחֲמִים אֵלָיו. שְׂיָבוֹא אֵלָיו, וַיֹּאמֶר לוֹ: "הַנְּהָה אֲנִי נֹצֵרְךָ לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה, וְאֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה חָפֵץ לְרַחֵם עָלַי, אַבְל אֵין בִּיכָלְתְּךָ לְמַלְאֵת מְשַׁאֲלוֹתַי.

עַל-כֵּן מְבַקְשֵׁי מִמֶּנּוּ: כִּי הֲלֹא אַתָּה רוֹצֵה לְרַחֵם עָלַי, יְהִיָה זֹאת הַרַחֲמָנוּת שְׂלָךְ עָלַי: שֶׁאַתָּה תִּלְךָ לְהַעֲשִׂיר הַגְּדוֹל מְאֹד - לְבִקְשׁ רַחֲמִים מִמֶּנּוּ 'שְׂיִמְלֵא מְשַׁאֲלוֹתַי', כִּי לְעֶצֶם עֲשִׂירוֹתוֹ הַגְּדוֹל, הוּא יוֹכֵל לְמַלְאֵת מְשַׁאֲלוֹתַי בְּכַפְלֵי-כַפְלִים, רַק שְׂאֲנִכִי אֵינִי יוֹכֵל לְכַנֵּס וְלְבוֹא לְאִישׁ גְּדוֹל כָּזֶה, אַבְל אַתָּה יוֹכֵל לְבוֹא אֵלָיו.

תְּרַחֵם עָלַי בְּזֶה: לְבִקְשׁ מִמֶּנּוּ עֲבוּרִי, שְׂיִמְלֵא מְשַׁאֲלוֹתַי. וּבְזֶה תוֹשִׁיעֵנִי בְּדַאִי כָּל צָרָכִי יִשׁוּעָתִי בְּשִׁלְמוֹת".

כְּמוֹ-כֵן הוּא מְמַשׁ כְּבִיכּוֹל - שְׂאֲנּוּ מְבַקְשִׁים אֶצֶל הַרַחֲמִים פְּשׁוּטִים, שְׂיַעֲזְרוּ רַחֲמִים אֶצֶל הַרַחֲמִים הַגְּדוֹלִים, וּמִשָּׁם יִקְבְּלוּ רַחֲמִים לְהוֹשִׁיעֵנו כָּל צָרָכֵינוּ בְּשִׁלְמוֹת וְכוּ'. וְהֵבֵן הֵיטֵב, כִּי הֵם דְּבָרִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד. [עֵין עוֹד בְּפָנִים.

וְעֵין לְקוּטֵי-הַלְכוּת, עַרְבֵי-תְחוּמֵינָא ג, א.]

למוטב, להמתיק הדין. ואפלו בשעת מוסר, נזהרין להחתים ולהסתיר, שלא יינקו ממנו ה'חיצונים', בבחינת (איוב לג, טז): "ובמסרם יחתם".

ואלו ה'למודי ה', מרבים שלום בעולם, כמו שכתוב (ישעיה נד, יג): "וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך" - כי הולכים "לפשר" (ענין "פשרה" - עלפי סנהדרין ה: ו. שלחן ערוך, חשן-משפט יב), ו"לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים" (עלפי שבת קטז. מגלה יג. בבא-בבא י. סנהדרין קא:).

ולפניו יתברך - מקטינים הדבר, וממליצים טוב בעדם. ולפני ישראל - מגדילים החטא מאד.

כמו שמצינו אצל משה (דברים רבא א, ב; וזר נח סז:): "שאמר להשם-יתברך (שמות לב, יא): 'למה יחרה אפך בעמך'. ולישראל אמר (שם לב, ל): 'אתם חטאתם חטאה גדלה'".

ד.

(ח"א סט)

הגוזל את חברו, גוזל ממנו בניו, על-ידי שגוזל ונוטל התנוצצות אור נפשה של אשת חברו שגוזל ממנו. וזה שאמרו חז"ל (בבא-קמא קיט.): "הגוזל את חברו, כאלו גוזל ממנו נפש בניו ובנותיו".

וזה סוד פונת הגמרא (בבא-קמא קג.): "הגוזל את חברו שוה פרוטה, יוליכנו אחריו אפלו למדי".

והוא פליאה נשגבה מאד, למה תפסו 'מדי' דוקא?

אך דע: שהגמרא היא נעלמת ונסתרת מאד, וזה פונתם האמת: "הגוזל וכו' יוליכנו אחריו אפלו למדי" - הינו למודי

"ענייה סערה" (ישעיה נד, יא)

ב.

(ח"א ח, ג)

על-כן נקראים ישראל (ישעיה נד, יא): "ענייה סערה" - כי הם עכשו תחת ממשלת עשו "איש שעיר" (בראשית כז, יא), בחינת 'רוח-סערה'.

"וכל בניך למודי ה', ורב שלום בניך"

(ישעיה נד, יג)

ג.

(ח"א נב, א)

מוכיחי-הדור, הם 'למודי ה' (ישעיה נד, יג) - הינו: שלומדין כביכול את השם, שנותנין לו 'עצות', והם הולכים בשליחותו לישראל, להזכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

וכשהשם-יתברך גוזר 'גזר-דין' בעולם, ו"הדין הוא התורה" (ברכות ו.), כי צריך להיות 'דין-תורה'. ומחמת שהם 'למודי ה'" - הוא מתיעץ עמהם, ומגלה להם ה'דין-תורה' שנגזר על הדור.

והם - מכסים זה ה'דין-תורה', וחותמין אותו, בבחינת (שיר-השירים ד, יב): "מעין חתום" - שלא יינקו ממנו ה'חיצונים', שלא יהיה נעשה ממנו חסו-שלום "דין אכזרי" (על-פי ישעיה יג, ט; ירמיה ל, יד; משלי יז, יא).

וזה בחינת (ישעיה ח, טז): "חתום תורה בלמדי" - הינו: ב'למודי ה', נחתם ה'דין-תורה', שלא יינקו ממנו ה'חיצונים'.

והם, כשנגלה להם ה'דין-תורה' - הולכים ומוכיחים הדור, כדי להחזירם

ה", הינו ה'בנים', כְּמָה שְׁכָתוּב (ישעיה נד, יג):
 "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי ה'" - שְׁצַרְיָךָ לְהַחְזִיר לֹא
 אֶפְלוּ ה'בנים' שְׁגֹזֵל מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי שְׁגֹזֵל אֶת
 מָמוֹנּוֹ. וְזֶה: "לְמוּדֵי", בְּחִינַת "לְמוּדֵי ה'"
 הַנ"ל.

[שיחות-ה'ר"ן קלג: מה שכתוב בהתורה (ה"א ס"ט הנ"ל)
 מגדל 'אסור גזלה וחמדה אפלו במחשבה, פרוש על
 (בבא-קמא קג): "הגזל את חברו יוליכנו אחריו אפלו
 לְמוּדֵי" - דְּהֵינּוּ 'לְמוּדֵי ה', הינו ה'בנים' וכו'. שמעתי
 מפירוקדוש שאמר: "שָׂפָךְ שָׁמַע שֶׁהֵיוּ לֹמְדִים בֵּן
 הַגִּמְרָא הַנ"ל בְּמָקוֹם שְׁשִׁמְעוּ"!] .

ה.

(ח"ב ז, י-בסוף)

'חרות' זֶה בְּחִינַת 'יובל', שֶׁהוּא בְּחִינַת
 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. בִּי 'יוב"ל'
 הוּא אוֹתִיּוֹת (ישעיה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי
 יי", דְּהֵינּוּ: 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. בִּי "בְּנֵיךָ" -
 זֶה 'בֵּן'; "לְמוּדֵי ה'" - הֵם 'תַּלְמִידִים'.

הַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֵּרַת מְכַל הָעֶשֶׂר
 סְפִירוֹת וְכו'. 'תַּלְמִידִים' הֵם
 "לְמוּדֵי ה'" - דָּא 'נְצַח' ה'הוד'.

ו.

(לקוטי-מוה"ר"ן התורה "איש הישראלי אם צריך
 לעצה" - בהוספות מכתב-יד רבנו ז"ל, הנדפס
 בסוף הספר)

אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אִם צָרִיךָ לְעֵצָה - אֲזִי
 יִשְׁאַל עֵצָה מ'בנים' קטנים, או מ'בני
 הַצַּדִּיקִים' וְכו', הֵן בְּגִשְׁמֵי וְהֵן בְּרוּחָנִי. בִּי שֵׁם
 גָּמַר הָעֵצָה, וְעַל-פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל דָּבָר
 שְׁבָעוּלָם, וְעַל-יָדָם נִמְתְּקוּ הַדֵּינִים.

דְּהֵנָּה יָדוּעַ: בִּי 'מְקוֹר הָעֵצָה', הוּא
 בְּה'חֲכָמָה' הַמְתַּפְּשֵׁט וּמְתַהַוֶּה עַל-
 יְדֵי ה'דַּעַת', וְנִגְמַר עַל יְדֵי ה'כְּלָיּוֹת' בְּמוֹ
 שְׁאָמְרוּ (בְּרֻכּוֹת סא): "שֶׁהַכְּלָיּוֹת יוֹעֲצוֹת" - בִּי

ה'כְּלָיּוֹת' הֵם 'כְּלֵי-הַהוֹלָדָה' לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל
 הַפֶּעַל.

וְעַל-כֵּן יִשְׁאַל לְהַצַּדִּיק בְּעֵצְמוֹ, או
 לְתַלְמִידֵי הַצַּדִּיקִים - בִּי הָאָדָם
 אֵינּוּ שׂוֹאֵל בְּעֵצָה אֶל-אִם-כֵּן צָר לוֹ, דְּהֵינּוּ:
 כְּשֶׁהוּא שְׂרוּי בְּצַעַר, וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת,
 אִם כָּךְ, וְאִם כֵּךְ. וּפַעַם הוּא בְּמָקוֹם דְּחֹק
 יוֹתֵר, "אֲשֶׁר אֵין יָכוֹל לְנַטוֹת יָמִין וּשְׂמָאל"
 (על-פי בְּמִדְבָּר כב, כו). וְכִשְׁהוּא שׂוֹאֵל בְּעֵצָה
 לְהַצַּדִּיק - אִזּוֹ הַצַּדִּיק יִתֵּן לוֹ עֵצָה.

או יִשְׁאַל ל'בני הצדיקים' - בִּי שֵׁם נִמְתְּקָה
 הָעֵצָה. בִּי ה'דֵּינִים' הֵם לְמַטָּה, וְנִקְרָאִים
 'צִמְצוּמִים', וְזֶה הוּא "מָקוֹם צָר" (על-פי בְּמִדְבָּר
 שָׁם). וְהַצַּדִּיק נוֹתֵן לוֹ 'עֵצָה', וּמְמַשִּׁיךְ "חֶסֶד
 אֵל" (תהלים נב, ג), ל'אַבְרָהָם' - ל'הַכְּלָיּוֹת
 הַיוֹעֲצוֹת".

וְהֵם נִקְרָאִים 'בְּנֵי הַצַּדִּיקִים' - כְּמוֹ שְׁכָתוּב
 (ישעיה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי ה'",
 וְנֶאֱמַר (שָׁם יד, כז): "ה' צְבָאוֹת יַעֲצֵ". וּמִמְתִּיק
 לוֹ הַדֵּין הַהוּא, וּמְרַחֵב לוֹ ה'מָקוֹם צָר",
 וְאֶפְלוּ מ'בני הצדיקים'.

"בְּצַדִּיקָה תִּבְנוּנִי, וְחֻקֵי מַעֲשֶׂיךָ, בִּי לֹא תִירָאִי
 וְגו'. הֵן גּוֹר יְגוֹר אָפֶס מְאוֹתֵי, מִי גֵר אֶתָּךְ,
 עָלֶיךָ יִפּוֹל" (ישעיה נד, יד-טו)

ז.

(ח"א רכח)

דַּע: שְׁכָשֶׁהקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּכָל
 בְּנִשְׁמָה שְׁתוּכָל לְהַחְזִיר בְּנֵי-אָדָם
 בְּתַשׁוּבָה וְלַעֲשׂוֹת גְּרִים - אֲזִי הוּא יִתְבַּרַךְ
 בְּעֵצְמוֹ בְּבִיכּוֹל מְבַקֵּשׁ וְרוֹאֶה שִׁיְהִיָּה מַחְלֻקַּת
 עָלָיו.

בִּי (יְבָמוֹת כד): "אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת
 הַמְּשִׁיחַ וְלֹא בִימֵי שְׁלֹמֹה, מִשׁוּם שְׁלַחַן

מְלָכִים - כי אז אינן מתגזרין מאהבה, רק מחמת שרואין גדלת ישראל.

ועקר הגרים הוא: בשמתגזרין בעת שישאל סחופים בעני ודחק, כמו שכתוב (ישעיה נד, טו): **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** (יבמות שם ברש"י, וכן הוא גרסת עיר-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט) וכו'.

ועל-כן בהכרח שיהיה מחלקת על מי שמחזיר בני אדם למוטב ומגזיר גרים, כדי שלא יהיה לו שום שלוה, כי אז מי שמתקרב אליו הוא באמת, ואזי יכול לגזיר גרים באמת, לא משום שלום ונחת כנ"ל.

ח.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, סז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, 'כ"ד מיני פדיונות'; ו"ח ב ד, 'ואת הערבים')

וזהו: בחינת (ישעיה נד, יד): **"בצדקה תפונני, רחמי מעשק"** וכו', ונסמך לזה מענין גרים, כמו שכתוב שם (פסוק טו): **"הן גזר יגזר וכו', מי גר אתך עליך יפול"**.

"בצדקה תפונני" - לשון קיום והעמדה לעולם, כמו שכתוב (משלי יב, יט): **"שפת אמת תבון לעד"**, וכמו שכתוב (תהלים קיט, ז): **"בוננת ארץ ותעמד"** וכו', וכן הרבה.

"רחמי מעשק" - בחינת 'תאות-ממון' וכו' שהוא בחינת 'שמד' וכו'.

"כי לא תיראי" - שיתבטלו ה'יראות-הנפולות. כי תזכה על-ידי הרצון הנמשך על-ידי ה'צדקה, ל'יראה-קדושה'.

וזהו: **"הן גזר יגזר אפס מאותי"** - שהגרים שנתגזרו בלעדך, רק מחמת גדלה וכבוד. **"אפס מאותי"** - כי לא יתקיימו. **"מי גר אתך"** - **"בעניותך"** ובבזיונה

וכו' (יבמות כד: ברש"י, וכן הוא גרסת עיר-יעקב; ילקוט-שמעוני, ישעיה נד רמז תעט), **ואף-על-פי-כן לא הניחו את הרצון. "עליך יפול"** - כי הם יתקיימו לנצח.

כי מתחלה מדבר שם מגאלה האחרונה השלמה שאין אחריה גלות, כמו שכתוב שם (ישעיה נד, ח): "בשצה קצה הסתרתי פני רגע ממך, ובחסד עולם רחמתיך וכו', וברחמים גדולים אקבצך" - שכל אלו ה'רחמים גדולים', 'רחמים רבים', חסד עולם לנצח, הכל נמשך מרצון-העליון, על-ידי 'פדיון של בחינת משה'.

ועל-כן נסמך אחר-כך: **"בצדקה תפונני"** וכו' - כי עקר 'המשכת-הרצון' נמשך על-ידי 'צדקה' שנותנין, שתגיע להצדיק.

עין בישעיה קאפיטל [מזמור] נ"ד [כאן בהפטורה] - **ששם פתובים פסוקים הנ"ל:** **"בשצה קצה הסתרתי פני רגע ממך, ובחסד עולם רחמתיך"** וכו', עד: **"בצדקה תפונני"** וכו' הנ"ל.

ושם נאמר פסוק (נד, יב): "ושמתי בך כד שמשתיך" - שמרמז על תקון הנפלא הנמשך על-ידי פדיון הנ"ל שממתיק כל הב"ד בתידינים וכו'.

"הוי כל צמא לכו למים" (ישעיה נה, א)

ט.

(ח"א נח, ה)

'שתיה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): **"הוי כל צמא לכו למים"**; שהיא 'באר', בחינת (משלי ה, טו): **"ונוזלים מתוך בארך"**.

י.

(ח"א סה, ד)

על-ידי 'התחדשות-התורה' שזוכין על-ידי ה'רשימו של הבטול' - על-ידי-זה מקורין ה'יסורין' ומכבין 'צמאון-הנפש' - בבחינות (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו למים".

כי 'הרגשת היסורין' הוא בחינת 'צמאון-הנפש', כי 'צמאון' הוא על-ידי 'מליחות', ומליחות הוא בחינת 'יסורין' וכו'.

וזה בחינות (תהלים צד, יב): "אשרי הגבר אשר תיסרנו יה, ומתורתך תלמדנו" - כי על-ידי ה'יסורין', זוכה ל'התחדשות-התורה'. וזה סימן שפעל על-ידי ה'יסורין' וקבלם פראוי - בשזוכה אחר כך ל'חדושי-דאורייתא' וכו'.

"ואכרתה לכם ברית עולם" (ישעיה נה, ג)

עין לעיל ב'פרשת נח, על הפסוק (בראשית ט, טז): "וראיתה לזכר ברית עולם".

"חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג)

יא.

(ח"א יו,)

בשנת-עלה ה'רגלין' על-ידי ה'רקודין', ונתבטל ה'צאווה', הינו ה'עבודת-הזרה' - על-ידי-זה נמתקין הדינים וכו', ונמשכין 'חסדים'.

ואז - ה'רגלין' הם בבחינת "רגלי חסידו ישמר" (שמואל-א ב, ט), הינו בבחינת 'חסדים' - הינו בחינת: "חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג). "הנאמנים" דיקא - כי נתבטלו המינות והפירות.

יב.

(ח"ב ב, ב)

'שמושי-חכמים', זה בחינת 'הלכות', שהם בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד" - "שהלכה כמותו" (סנהדרין צג:). [עין לקוטי-הלכות, בציעת-הפתח, לב].

יג.

(לקוטי-הלכות, קריאת-שמע, טו)

עכשו כל תקנתנו - הוא רק על-ידי אמתיות העצות הקדושות התמימות הנמשכין מ'התנוצצות משיח' שהתחיל להתנוצץ מימי האריז"ל.

וכל מה שמתקרבין יותר לביאת משיח, אף-על-פי שה'צרות-הנפש' מתגברין יותר - אבל ברחמיו גם 'התנוצצות משיח' מתנוצץ בכל פעם יותר, וכמו שמספרים ענין זה בשם הרב הקדוש מבארדיטשוב זכר צדיק וקדוש לברכה.

ועקר אלו ה'עצות-האמתיות' - נמשכין מבחינת 'שערי-החמשים' שיגלה משיח צדקנו. וכלל העצות' כלולים ב'ספר תהלים', שהם "חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג), "שהם בחינת 'נצח' ו'הוד', בחינת עצות קדושות ונפלאות מאד" (זהר בלק קצה:). הינו: לצעק תמיד להשם-יתברך, יהיה איה שייהיה.

לקוטי תפלות על התורה - פרשת נח

תפלות בענין: קץ כל בשר | צהר תעשה לתבה | מי המבול, בלבולים | וראיתיה לזכר ברית עולם

☪ [א] לקוטי תפלות ח"א לח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לח, מרפבת פרעה וחי'לו')

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

שנזכה להנצל מקלפת "קץ כל בשר", לחקר אחר חובות בני-אדם, ולהנצל מעון לשון-הרע ורכילות, שלא לדבר דבורים רעים על שום ישראל שבעולם

מרא דעלמא כללא, רחם עלי למענך,
והיה עם פי תמיד בעת דבורי.
וזכני שאשמר פתחי פי, שלא יצא מפי
שום דבור לשון-הרע ואבק לשון-הרע,
על שום ישראל שבעולם, ולא דבור
שאינו הגון.

ותצילני מכל מיני דבורים רעים,
מלשון-הרע, ומרכילות,
ומדברים-בטלים, ומליצנות, ומחניפות,
ומשקרים, ומלגלות סוד שאין צריכים
לגלות, ומנבול-פה, ומלגלות ולומר
דברי-תורה ויראת-שמים במקום ובזמן
שאין ראוי לאמרם ולגלותם, ומכל מיני
דבורים שאינם טובים.

ומכל מיני הבל-פה הפוגמין את
הדבור הקדוש, שהוא רוח פיו
של הקדוש-ברוך-הוא.

אבינו שבשמים, מה נאמר לפניך יושב
מרום, ומה נספר לפניך שוכן
שחקים, פי מרב רגילותנו בדבורים
פגומים, אין אנו יודעים שום דרך איך
להרחיק עצמנו מהם מעתה.

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, שתעזרני ברחמיך,
ותדריכני ותורני דרך ישרה, באפן
שאזכה לשמר עצמי ברחמיך, שלא
אכשל בשום דבור שאינו טוב, ולא אומר
דבר שלא כראוי.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו
ואלהי אבותינו, שתעזרני
ותשמרני ותצילני מדבורים רעים, ולא
אפגם את דבור פי לעולם, ולא יצא מפי
שום דבור רע על שום ישראל שבעולם,
ולא אחקר אחר חובות בני-אדם.

רק תעזרני ותטה את לבבי, שאזכה
לחקר תמיד, אחר כל זכות וטוב
שאפשר למצא בכל אחד ואחד מישראל,
אפלו בהגרוע שבגרועים. ואזכה להתיגע
ולטרח אחר זה, לחתר למצא איזה זכות,
אפלו בהפחות שבפחותים.

ותהיה עמי תמיד, ותעזרני שיעלה
בידי, שאזכה למצא בהם תמיד
צד זכות וטוב, ואזכה לדון את כל אדם
לכף-זכות תמיד.

ותצילני ברחמיך הרבים, מעון הגדול
והחמור מאד, שהוא עון
לשון-הרע ורכילות החמור ביותר,
השקול כנגד שלש העברות הגדולים
שבתורה, שהם: עבודה-זרה, וגלוי-
עריות, ושפיכות-דמים, ועון לשון-הרע
שקול כנגד כלם.

שֵׁשׁ לָהֶם כַּח לְדַבֵּר וּלְהִלְשִׁין וּלְקַטְרֵג
עָלֵינוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

"מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ, וְעֲנֵי וְאֲבִיוֹן
מִגּוֹזְלוֹ". הִצִּילֵנִי נָא מִיַּד אוֹיְבֵי
וּמִרוּדְפֵי, הִצִּילֵנִי אָבִי שְׁבַשְׁמִים, הִצִּילֵנִי
נָא גּוֹאֵל חֶזֶק פּוֹדֵה וּמִצִּיל, הִצִּילֵנוּ
וּמִלְטָנוּ וּפִדָנוּ, מִכָּל מִיַּי שׁוֹנְאִים
וּמִלְשִׁינִים וּמִקְטָרְגִים בְּגַשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, חוֹסֵה עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וּלְמַעַן
אֲבוֹתֵינוּ, וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִים
אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים בָּהֶם תָּמִיד.

יִרְדַּע תְּעֲלוֹמוֹת, רַחֵם רַחֵם, הִצֵּל הִצֵּל,
הוֹשִׁיעֵנוּ וְהִצִּילֵנוּ "מִמְחַרְב מִפִּיָּהֶם
וּמִיַּד חֶזֶק אֲבִיוֹן". וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ כַּח
וּגְבוּרָה מֵאֵתְךָ בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקֵי-אֱמֶת.
וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנֹזְכָה לְהַכְנִיעַ
וּלְהַשְׁפִּיל עַדֵי אֶרֶץ, כָּל הַמִּתְנַגְּדִים
הַחוּלְקִים עַל הָאֱמֶת. וְנִזְכָּה לְעַקֵּר וּלְשַׁבֵּר
וּלְבַטֵּל, כָּל הַמִּקְטָרְגִים וְהַמְלָשִׁינִים עַל
הַרְחוֹקִים הַבָּאִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת,
"הַחֲפָצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ".

אֶת-עַל-פִּי שְׁאִין אָנוּ כְּדָאִים לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיךָ לְפִי מַעֲשֵׂינוּ, אֶת-
עַל-פִּי-כֵן "רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה", רַחֲמֶיךָ
רַבִּים מְאֹד, עֲשֵׂה אֶתְּךָ עִמָּנוּ מַה שֶׁתִּרְצֶה,
וּכְרַצוֹנְךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ, וּמִי יֹאמֵר לְךָ מַה
תַּעֲשֶׂה.

אֲבָל מִי שֶׁם אוֹתָם לְדִין וְשׁוֹפֵט, לְדוֹן
אוֹתָנוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וּלְקַטְרֵג עָלֵינוּ
חֲלִילָה, מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדֶם לְרַמֵּס עַל
הַנְּרַדְפִים חֲלִילָה, "כִּי אֶתְּךָ אֲשֶׁר הִפִּיתָ

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִסְטֵרָא "דְּקִץ כָּל
בְּשָׁר", מִכָּל בְּנֵי-אָדָם הָרָעִים
שֶׁהֵם עֲזִי-פָנִים שְׁבִדוֹר, הַחוֹקְרִים
וּמְחַפְּשִׁים תָּמִיד אַחַר חוֹבוֹת בְּנֵי אָדָם,
וּמְבַקְּשִׁים תָּמִיד לְמַצָּא חֵב וּפָגַם בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מֵהֶם
וּמִהֶמוֹנָם, וְאֵל תִּשְׁמַע דְּבַרְיָהֶם,
וְאֵל יַעֲלֶה קְטָרוֹגָם לְפָנֶיךָ כָּלֵל, וְתִסְתֵּם
הַפְּרָגוֹד בְּפָנֵי דְבַרְיָהֶם הָרָעִים, וְאֵל יִכְנָסוּ
דְּבַרְיָהֶם בְּאֲזַנְךָ כָּלֵל.

כִּי אַתָּה יִדְעָתָ אֶת לְבָבָם הָרָע, וְהֵם
עוֹמְדִים עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּמִקְטָרְגִים
עָלֵינוּ, וְרוֹצִים לְרַחֲקֵנוּ חֶסֶד וְשָׁלוֹם
מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֱמֶת, וּמֵהֶם נִמְשְׁכוּ וּבָאוּ
עָלֵינוּ כָּל הַקְטָרוֹגִים וְהַנְּסִיווֹת
וְהַבְּלוּלִים, אֲשֶׁר עַל-יָדָם נִתְרַחֲקֵנוּ
מֵעֲבוֹדָתְךָ בְּאֱמֶת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה
יִדְעָתָ אֶת כָּל מַה שֶׁעָבַר עָלֵינוּ עַד
הַנֵּה, וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת בְּכָל
יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, כִּי רַבִּים קָמוּ עָלֵינוּ מְאֹד.
"יְהוָה מַה רַבּוּ צָרֵי, רַבִּים קָמִים עָלַי.
סְבוּנֵי כַמִּים כָּל הַיּוֹם, הִקִּיפוּ עָלַי יָחַד".

וְהָאֱמֶת יִדְעָתִי יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, כִּי "כִּי אֲנִי אֲדוּנִי
הָעוֹן" וְאֲנֹכִי סְבוּתִי בְּנַפְשִׁי כָּל אֱלֹהֵי, עַל-
יְדֵי שְׁלֹא שָׁמַרְתִּי אֶת-עֲצָמִי, וּפְגַמְתִּי
בְּבְרִית-הַלְשׁוֹן וּבְבְרִית-הַמַּעֲוֹר, אֲשֶׁר עַל-
יְדֵי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה, נִמְשַׁךְ לָהֶם דְּבוּרִים,

רדפו, וְאֵל מְכַאוֹב חֲלָלֶיךָ יִסְפְּרוּ. אֶפְלָה
נָא בְיַד יְהוָה, כִּי רַבִּים רַחֲמָיו וּבְיַד אָדָם
אֵל אֶפְלָה.”

חַנְּנִי וְעֲזֹרְנִי, שְׁאֲזֹכָה לְאִכְפִּיָּא הַסְטֵרָא-
אֲחֵרָא, סְטֵרָא ”דְקַץ כָּל בְּשָׂר”,
תַּחַת הַדְּבֹר שֶׁל הַקְּדָשָׁה.

וְאֲזֹכָה לְהוֹצִיא בְלַעַם מִפִּיהֶם, לְהוֹצִיא
מִהַסְטֵרָא-אֲחֵרָא, כָּל הַדְּבֹרִים
רָעִים, וְכָל הַדְּבֹרִים פְּגוּמִים, שְׁיִנְקוּ מֵהֶם
עַל-יַדִּי 'פָּגַם הַדְּבֹר' שְׁפָגַמְתִּי בּוֹ בְּשׁוֹגֵג
וּבְמִזִּיד בְּאִנְס וּבְרִצּוֹן.

וּבְכֵלֶם אֲזַכֶּה לְתַקֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, עַד
שְׁאֲזַכֶּה לְהוֹצִיא כָּל הַדְּבֹרִים מִן
הַסְטֵרָא-אֲחֵרָא, וּלְהַשִּׁיבֵם כֻּלָּם לְשִׁרְשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר הִרְשָׁעָה כָּלָה כְּעֶשֶׂן
תְּכֹלָה, וְעוֹלְתָה תִקְפֹּץ פִּיהָ, ”כִּי יִסְכַּר פִּי
כָּל דּוֹבְרֵי שְׁקֵר”.

וּתְמַלֵּא פִּיהֶם חֲצֵץ, וְתַעֲקֶם וְתַעֲקֹר אֶת
פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם, שֶׁל כָּל
הַמְקַטְרָגִים וּמְלַשְׁיָנִים וְדוֹבְרֵי רָעוֹת, עַל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַכֹּשְׂרִים הַחֹפְצִים לִירְאָה
אֶת שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת.

וְתִתֵּן בְּלִבָּם שְׁיִשׁוּבוּ מִדְּרָכָם הָרָעָה,
וַיִּטּוּ לִבָּם בְּאֵמֶת אֶל הָאֵמֶת,
וְיִתְגַּלֶּה הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, וַיִּקְיֵם מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: ”יַעֲזֹב רָשָׁע דְרָכּוֹ וְאִישׁ אֹוֹן
מִחֲשֻׁבוֹתָיו, וַיָּשֶׁב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל
אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח”.

”יִנְחָם יְצוּהָ יְהוָה חֲסִדּוֹ, וּבְלִילָהּ שִׁירָה
עָמִי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי”, וְעַל-יַדִּי
’אֹור הַחֲסִד בְּקֶר דְּאֲבֵרָהֶם’ שְׁתַּמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, עַל-יַדִּי-זֶה תִּזְכֶּנּוּ
לְהַכְנִיעַ וּלְאִכְפִּיָּא סְטֵרָא דְ”קַץ כָּל בְּשָׂר”,
שֶׁהוּא הַרוּחַ סְעָרָה, תַּחַת הַדְּבֹר
דְקִדְשָׁה. וַיִּקְיֵם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: ”רוּחַ
סְעָרָה עוֹשֶׂה דְבָרוֹ”. וַיִּתְבַּטְּלוּ מִן הָעוֹלָם,
מִעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלֵנוּ, כָּל הַדְּבֹרִים רָעִים
שֶׁבְּעוֹלָם.

וְנִזְכֶּה לְדְבֹר דְקִדְשָׁה בְשִׁלְמוֹת, וּלְתַקֵּן
פָּגַם-הַדְּבֹר. וְנִזְכֶּה שְׁיִצֵּא
הַדְּבֹר בְּקִדְשָׁה מִפִּינוּ, בְּשִׁיר וְשִׁבַח וְרִנָּן
וְהִלַּל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

וּתְזַכְּנוּ מֵעַתָּה, שְׁלֵא יֵצֵא מִפִּינוּ שׁוֹם
דְּבֹר פָּגוּם כָּלֵל, רַק כָּל דְּבֹרֵנוּ
יִהְיוּ רַק דְּבֹרִים קְדוֹשִׁים, בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה,
וּתְחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁירוֹת וּתְשֻׁבּוֹת
וְהוֹדָאוֹת, לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ,
וּבִירְאֵת-שָׁמַיִם וְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ
תָּמִיד, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה גְּדוּלָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

”יִמְלֵא פִי תְהִלָּתְךָ, כָּל הַיּוֹם תִּפְאָרְתְּךָ.
תְּהִלַּת יְהוָה יִדְבַּר פִּי, וַיְבָרֵךְ כָּל
בְּשָׂר שֵׁם קְדָשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אֲבָרְכָה אֶת
יְהוָה בְּכָל עֵת, תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. פִּי יִסְפֹּר
צְדִקְתְּךָ, כָּל הַיּוֹם תְּשׁוּעָתְךָ. אוֹדָה יְהוָה
מְאֹד בְּפִי, וּבַתּוֹךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנוּ. כִּי יַעֲמֵד
לִימִין אֲבִיוֹן, לְהוֹשִׁיעַ מִשׁוֹפְטֵי נַפְשׁוֹ”.

☪ [ב] לקוטי תפלות ח"א ט ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ט, 'תהומת יבסימו';
וח"א קיב, 'צהר תעשה לתבה')

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה
מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים
שנים ושלשים תעשה" (בראשית ו, טז)

שנזכה למצא הפתחים לצאת מתוך עמק החשך
והסטרא-אחרא המסבבים עלינו, ובפרט בשעת
התפלה - על-ידי 'דבורי האמת' שיצאו מפינו
באמת לאמתו, ויאיר לנו 'אור האמת'

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק
ואלהי יעקב, הבוחר בתפלת עבדיו,
שתרחם עלי ועל כל עמך בית ישראל,
ותזכנו בחסדיך העצומים, להתפלל
ולתחנון תפלותינו ותחנותינו לפניך,
באמת ובלב שלם. הורנו מה שנדבר,
הביננו מה שנשאל.

וזבני, שאוציא דבורי התפלה לפניך
באמת לאמתו, באפן שיאיר לי
'אור האמת', ליצא מתוך עמק החשך
והמחשבות-זרות והקלפות, העומדים
עלי ומסבבים אותי בכל-עת, ובפרט
בשעת התפלה.

שבלם באים עלי ומסבבים אותי מכל
צד ומכל פנה, בכמה מיני
סבובים ובלבולים הרבה מאד, בלי שעור
וערך ומספר, עד שאיני יכול לפתח פי
בתפלה, ואיני יכול להוציא אפלו דבור
אחד בתפלתי כראוי, מגדל החשך
והמחשבות-זרות והבלבולים והמניעות
והמסכים המסבבים אותי מכל צד בשעת
התפלה.

ואין לי שום פתח תקוה והצלה להנצל
מהם, כִּי-אם על-ידי דבור האמת,
כאשר גלית לנו על-ידי חכמיך
הקדושים: "אשר על-ידי דבור האמת,
תאיר לנו בתוך עמק החשך והאפלה,
לצאת מחשך לאור גדול" - כי אתה חפץ
באמת, וקרוב אתה לכל אשר יקראוך
באמת.

ועל-כן באתי לחלות פניך יהוה אלהי,
ולהשתטח לפניך, ולפרש כפי
אליך, שתעורר רחמיך האמתיים עלי, על
עני ואביון כמוני.

ותשפיע עלי ברחמיך הרבים 'אור
האמת', שאזכה לדבר לפניך
דבורי התפלה באמת לאמתו. ואזכה
להוציא כל דבורי התפלה מפי, באמת
ברור זך וצלול.

למען אזכה, שיאיר לי אור האמת,
למצא הפתחים בתוך החשך
הגדול המתגבר עלינו בכל עת, הרוצה
להחשיך ולהסתיר ממנו חסוֹשְׁלוֹם אורך
הגדול.

ואם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך
מנעורי עד היום הזה, ופגמתי
לפניך פגמים הרבה מאד, ושניתי
ושלשתי עליהם פעמים אין מספר.
ובכל-פעם על-ידי כל חטא ופגם,
הוספתי עלי חסוֹשְׁלוֹם חשך על חשך,
ומסגר על מסגר, ומסכים ומחיצות על
מסכים ומחיצות, ומניעות על מניעות,
ובלבולים על בלבולים.

עַד אֲשֶׁר בָּאתִי בְּתוֹךְ עִמָּךְ הַחֲשֵׁךְ
וְאֶפְלָה גְדוּלָה מְאֹד, וְנַחֲשָׁכוּ
וְנִסְתְּרוּ מֵעֵינַי כָּל מִינֵי פְתָחִים שֵׁשׁ שָׁם,
לְצֵאת עַל יָדָם מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, "טִבְעָתִי
בֵּינָם מְצוּלָה וְאֵין מְעַמָּד, בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי
מַיִם וְשִׁבַּלְתָּ שְׁטַפְתָּנִי".

הֵן עַל־זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חֶמֶל חֶמֶל, חוּס חוּס,
רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל.

וּבְשֵׁם שְׂגָבְרוּ עָלֵינוּ רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ
הַעֲצוּמִים וְגִלְיַת לָנוּ עֵצָה
הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, כֵּן יִהְיֶה נָא מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ
וְתוֹשִׁיעֵנוּ בַּחֲסָדֶיךָ הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים,
שְׁנֹזְכָה לְקִים עֵצָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת:
"שְׁנֹזְכָה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ 'דְּבוּרֵי־אֱמֶת'
לְפָנֶיךָ, בְּתַפְלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ
וּבִקְשָׁתֵינוּ!"

עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְשׁוֹם חֲשֵׁךְ
וְאֶפְלָה, לְמַנַּע אוֹתָנוּ חֵסֶד־וְשָׁלוֹם
מִתַּפְלָתָנוּ וְעַבּוֹדָתָנוּ.

וּבְכָל מִינֵי חֲשֵׁךְ וְאֶפְלָה הָרוֹצִים
לְהַתְּגַבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל־עֵת, וּבִפְרֹט
בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, בְּכָל־עֵת נֹכַח לְמַצֵּא
הַפְּתָחִים – עַל־יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת שְׁנוֹצִיא
מִפִּינוּ – לְצֵאת עַל־יְדוֹ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה,
מִחֲשֵׁךְ לְאוֹר גְּדוּל. "כִּי אַתָּה תֹאִיר נְרִי,
יְהוָה אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֲשָׁפִי". וַיִּקְּם מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "יְהוָה אוֹרִי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא,
יְהוָה מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד".

וּבְכֵן תַּחֲנוּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, וְתַעֲזָרְנוּ
לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתָנוּ לְפָנֶיךָ, דְּרָךְ
הַשְּׁעָר וְהַשְּׁבֵט הַשִּׁיף לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמָתֵינוּ,
אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחַצְבָנוּ. כְּדֵי שְׁתַּעֲלֶה תַּפְלָתָנוּ
דְּרָךְ הַשְּׁעָר הַהוּא הַשִּׁיף לְתַפְלָתָנוּ
הַשְּׁמִימָה, דְּרָךְ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וִירוּשָׁלַיִם,
וּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, וְקִדְשֵׁי־קִדְשֵׁים – עַד
שְׁתַּעֲלֶה תַּפְלָתָנוּ לְ"מִכּוֹן שְׁבַתְךָ".

⊗ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א מ"ד ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מ"ד, 'מחאת פנים בתפלה')

"וְיָמֵי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ וְגו'. וְהַמַּיִם גָּבְרוּ
מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים
אֲשֶׁר תַּחַת כָּל הַשָּׁמַיִם" (פְּרָאשִׁית ז, י"ט)

שְׁנֹזְכָה לְתַן צְדָקָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יְדֵי־זֶה
נִזְכָּה לְגַרְשׁ מִי הַמַּבּוּל, שֶׁהֵם הַ'מַּחֲשָׁבוֹת־זְרוֹת'
וְהַ'בְּלוּבִלִים' הַמְּבַלְבְּלִים אוֹתָנוּ מִ'הַתַּפְלָה',
כְּמוֹ בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל' שֶׁלֹּא יֵרֵד שָׁם מִי הַמַּבּוּל'

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֵם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שְׁתֹּזַפְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים,
וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ תָמִיד, שְׁנֹזְכָה לְהַתַּפְלֵל
תַּפְלָתָנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, בְּכוֹנָה
גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה, בְּקִדְשָׁה וּבְטָהָרָה בְּאֱמֶת,
וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וּבִירָאָה וּבְאֵהָבָה,
וּבְמַחֲשָׁבָה זָכָה וְנִכּוֹנָה. וְתַצִּילְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
מִכָּל מִינֵי 'מַחֲשָׁבוֹת־זְרוֹת' שְׁבָעוּלָם.

וְתִזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁתִּהְיֶה תַּפְלָתָנוּ
תָּמִיד עַל "אֲדַמַת קִדְשׁ",
שְׁנֹזְכָה לְקִדְשׁ הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים
עָלָיו, לְהַתַּפְלֵל בְּ'קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
וּלְהַמְשִׁיךְ אֶל הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים עָלָיו

לְהִתְפַּלֵּל לְפָנַי, 'אוֹר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל'.

וּתְזַכְּנוּ לַתֵּן צְדָקָה לְ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל',
וּנְזַכֶּה לְהַחְזִיק יָדַי עֲנִיִּים
הַגּוֹנִים הַדְּרִים בְּ'אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל', עַד
שֶׁנְּזַכֶּה שְׁנֵהִיחַ נִכְלָלִים בְּ'אוֹרֵי דָאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְגַרֵּשׁ מִי הַמְּבוּלִ'
מֵאֲתָנוּ, שֶׁהֵם
הַ'מַּחְשְׁבוֹת־זְרוֹת' וְהַ'בְּלוּלִים',
הַמְּבֻלְבְּלִים אוֹתָנוּ תָּמִיד, וּמוֹנְעִים אוֹתָנוּ
מֵעֲבוֹדַתְךָ הָאֱמֵתִית, וּבִפְרָט בְּשַׁעַת
הַתְּפִלָּה, שֶׁכָּלֵם בָּאִים עָלֵינוּ וּמְבֻלְבְּלִים
אֶת תְּפִלָּתָנוּ מְאֹד.

עַד אֲשֶׁר "כָּשֶׁל כַּח הַסֶּבֶל". כִּי
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים "גָּבְרוּ הַמַּיִם מְאֹד
עַל הָאֶרֶץ, וַיִּכְסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים",
עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לְעַמֵּד נֶגֶד בְּלוּלִים
וּמַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת רַבּוֹת כְּאֵלֶּה, כִּי הָרַבִּינוּ
לְפָשַׁע מְאֹד.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא,
אֲתָה יַדְעָתָ מִי וּמִי עוֹמְדִים
עָלֵינוּ, בִּפְרָט בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, אֲתָה יוֹדֵעַ
אֶת לְבַבְנוּ, רָאֵה נָא בְּעֵינֵינוּ וְדַחַקְנוּ
וְעִמְלָנוּ וְלַחְצָנוּ, "הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי
בָּאוּ מַיִם עַד נֶפֶשׁ, טָבַעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה
וְאִין מְעַמֵּד, בָּאתִי בְּמַעְמָקֵי מַיִם וְשִׁבַּלְתִּי
שִׁטְפָתַי".

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "אֵל תִּשְׁטַפְנֵי שִׁבַּלְתִּי
מַיִם, וְאֵל תִּבְלַעֵנִי מְצוּלָה, וְאֵל
תִּאֲטַר עָלַי בְּאֵר פִּיהָ. הַצִּילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל

אֲטַבְּעָה, אֲנַצְלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמִמַּעְמָקֵי
מַיִם".

אֲנִי יְהוָה, חוֹס וְרַחֵם עָלַי, חוֹסָה עָלַי
כָּרַב רַחֲמֶיךָ, הַצִּילֵנִי נָא, מִלְטָנִי
נָא, פְּדֵנִי נָא, חַנּוּנִי נָא. אָהָה יְהוָה, הַצִּל
הַצִּל, "שִׁטְחָתִי אֵלֶיךָ כַּפִּי".

כִּי בְּתַהוֹמוֹת וּבְלוּלִים כְּאֵלֶּה אֲשֶׁר
"גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאֶרֶץ" בַּיָּמִים
הָאֵלֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם עֵצָה וְתַחֲבוּלָה
לְהַנְצִיל, כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד נִשְׁעֲנָתִי.

בְּשֵׁם שֶׁהַצִּלְתָּ אֶת 'אוֹר אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'
מִ'מַּי הַמְּבוּל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
"אֶרֶץ לֹא גִשְׁמָה בַּיּוֹם זֶעַם". כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים תְּזַכְּנֵנִי, שִׁיְהִיֶּה הַמְּקוֹם שֶׁאֲתַפְּלֵל
עָלָיו, קְדוֹשׁ בְּ'קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל'.

וְתַעֲבִיר וְתַסְלֵק מִשָּׁם "מִי הַמְּבוּל",
"מַיִם הַזְּדוֹנִים", שֶׁהֵם
הַ'מַּחְשְׁבוֹת־זְרוֹת' וְהַ'בְּלוּלִים'
הַמְּבֻלְבְּלִים אֶת הַתְּפִלָּה.

וְלֹא יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם בְּלוּל, וְלֹא לְשׁוֹם
מַחְשְׁבוֹת־זְרוֹת וּכְפִירוֹת, לְבִלְבֵּל
אֶת תְּפִלָּתִי חֶסֶד וְשָׁלוֹם בְּשׁוֹם בְּלוּל
שֶׁבְּעוֹלָם.

וְתַהֲיֶיחַ תְּפִלָּתִי זָכָה וְנִכְוֶנָה צָחָה וְנִקְיָה,
וְתַעֲלֶה לְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן לְפָנַי
כַּסָּא כְּבוֹדְךָ, עַד שֶׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה,
לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת עֲלִיוֹנוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה,
וְתַתְּפָאֵר וְתַתְּנֶשֶׂא עִם תְּפִלוֹתֵינוּ בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וְיִהְיֶה לָךְ שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים
מִתְּפִלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבִקְשָׁתָנוּ.

וַיִּקְרָא בְּנֵי מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיִיתָ עֵטְרַת תְּפָאֶרֶת בְּיַד ה', וְצִנִּיף מְלוֹכָה בְּכַף אֱלֹקֶיךָ".

שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עֲדִיף כָּל בֶּשֶׂר יְבוֹאוּ". שָׁמַע תְּפִלָּתָנוּ וְאִנְקוּתֵינוּ וְאִנְחוּתֵינוּ מֵעַמְקֵי עַמְקִים, וְאֵל תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ מֵאִתָּנוּ, וְאֵל תַּעֲלֵם אֶזְנוֹךָ מִשׁוֹעֲתָנוּ וְצַעֲקוֹתָנוּ. "אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה לְעִזְרָתִי יְהוָה תְּשׁוּעָתִי".

וְעִנֵּינוּ וְעַמְלָנוּ וְדַחֲקָנוּ, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתִשָּׁב חֲמַתְךָ מֵאִתָּנוּ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַיִּרְאִיתִי לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם", וְתִזְכֹּר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב, וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּזִכּוֹתֶם, וְתִאֲזִין תְּפִלָּתָנוּ, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתָנוּ.

וַיִּרְאֶה לְפָנֶיךָ רְנוּנָנוּ, וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וַיִּרְא בָצָר לָהֶם, בְּשָׁמְעוּ אֶת רִנָּתָם".

וְתִמְתִּיק וְתִבְטֵל מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, כָּל הַדֵּינִים שְׁבַעֲוָלָם. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב, וְתִגְמְלָנוּ חֲסָדִים טוֹבִים תָּמִיד.

וּבְבִן תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ אֲמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִזְכְּנוּ לְאֲמוּנַת-חַכְמִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

וְאֲזַכָּה לְהֵאֲמִין בְּחַכְמִים וְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, שְׁכָל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם אֵינוּ פָּשוּט אֲלָא יֵשׁ בָּהֶם רְזִין.

וְאֲזַכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְאִנְהָרָא לְמִטְרוֹנִיתָא, וְלְהַפְשִׁיט מִנָּה לְבוּשֵׁי דְקִדְרָנוּתָא דְפִשְׁטִין, וְלְהַלְבִּישׁ אוֹתָהּ בְּבוּשֵׁי דְנְהִירִין דְאֲנוּן רְזִין-דְאֹרִייתָא.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכָּה לְהִמְתִּיק וּלְבִטֵּל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ, וּמֵעַל כָּל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

☪ [ד] לְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א מ"ב ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מ"ב, ז'ירא בצר להם)

"וְהָיִיתָ הַקּוֹשֵׁת בְּעֵנֶךָ, וַיִּרְאִיתִי לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם" (בְּרַאשִׁית ט. טז)

שְׁנֵי זָכָה לְהַתְּפַלֵּל בְּנִגְיָנָה, וְלְהַלְבִּישׁ הַשְּׂכִינָה בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתְּקוּ הַדֵּינִים. וְשְׁנֵי זָכָה לְאֲמוּנַת-חַכְמִים, לְהֵאֲמִין שְׁכָל דְּבָרֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם יֵשׁ בָּהֶם רְזִין

שְׁמַעָה אֱלֹהִים רִנָּתִי הַקְּשִׁיבָה תְּפִלָּתִי". עִזְרָנִי יְהוָה אֱלֹהֵי, שְׁאֲזַכָּה לְהַתְּפַלֵּל בְּכוּנָה גְּדוּלָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב בְּאֵמַת.

וְתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתַעֲזָרְנִי לְסִדֵּר תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ בְּקוֹל גִּילָה וְרִנָּן, וְאֲזַכָּה לְנַגֵּן אוֹתִיּוֹת הַתְּפִלָּה, וְקוֹל הַנְּגִינָה יִהְיֶה יָפֵה וְזָךְ וְצַח בְּזִכּוֹת וּבְכֹהֲלוֹת גְּדוּלָה, עַד שְׁאֲזַכָּה לְהַלְבִּישׁ אֶת שְׂכִינַת עֲזָךְ בְּלְבוּשֵׁי דְנְהִירִין.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְלֵא רַחֲמִים עַל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִרְאֶה בְּצָרוֹתֵינוּ

